

τὸ γίγνεσθαι, καὶ κολαζόμενον διδόναι δίκην, καὶ πᾶσαν κολακεῖαν, καὶ τὴν περὶ ἔχυτὸν καὶ τὴν περὶ τοὺς ἄλλους, καὶ περὶ ἀλιγυσις καὶ περὶ πολλούς, φευκτέον, καὶ τῇ ῥητορικῇ οὕτῳ χρηστέον ἐπὶ τὸ δίκαιον ἀεὶ, καὶ τῇ ἄλλῃ πάσῃ πράξει.

§ 83. Εὐοὶ μὲν οὖν πειθόμενος ἀκολούθησον ἐνταῦθα οἱ ἀφιέμενος εὐδαιμονήσεις καὶ ζῶν καὶ τελευτήσας, ὡς ὁ λόγος σημαίνει, καὶ ἔχσόν τινα σοῦ κακαφρονῆσαι ὡς ἀνοήτου, καὶ προπηλακίσαι ἐὰν βουληταῖ, καὶ, ναὶ μὰ Δία, σὺ γε Ναρρῶν πάταξαι<sup>2</sup> τὴν ἀτεμνή ταύτην πληγήν.<sup>3</sup> Οὐδέν γάρ δεινὸν πείσῃ, ἐὰν τῷ ὅντι τῆς καλὸς κακαθίδες, ἀσκῶν ἀρετὴν κακπειτα οὕτῳ κοινῇ ἀσκήσαντες, τόδε ἡδη, ἐάν δοκῇ ἡμῖν χρῆναι, ἐπιθησόμεθα τοῖς πολιτικοῖς, ἦ, ὅποιον ὃν τι δοκῇ ἡμῖν τότε βουλευσόμεθα, Βελτίους ὄντες βουλεύεσθαι ἡ νῦν. Αἰσχρόυ γάρ, ἔγοντάς γε οἵτις οὐν φαινόμενα ἔχειν, ἐπειτα νεανιεύεσθαι ὡς τι ὅντας, οἵτις οὐδέποτε ταῦτα δοκεῖ περὶ τῶν αὐτῶν, καὶ ταῦτα περὶ τῶν μεγιστῶν εἰς τοσοῦτον ἡκομεν ἀπαιδευσίας. Ωσπερ οὖν ἡγεμόντες τῷ λόγῳ χρησώμεθα τῷ νῦν παραφανέντι, ὃς ἡμῖν σημαίνει, ὅτι οὗτος ὁ τρόπος ἀριστος τοῦ βίου, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ἀσκοῦντας καὶ ζῆν καὶ τεθνάναι. Τούτῳ οὖν ἐπόμεθα, καὶ τοὺς ἄλλους παρακαλῶμεν, μηδὲ ἐκεῖνῷ, ὃ σὺ πιστεύων ἐμὲ παρακαλεῖς· ἔστι γάρ οὐδενὸς ἀξιος, ὃ Καλλίκλεις.

## ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΡΑΤΥΛΟΣ.

ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ, ΚΡΑΤΥΛΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

§ 1. Έρμογένης. Βούλει οὖν καὶ Σωκράτει<sup>2</sup> τῷδε ἀνακοινώσωμεν τὸν λόγον; Κρ. Εἴσοι δοκεῖ. Έρυ. Κρατύλος φησίν ὅδε, ὃ Σωκράτες, ὃνδυκτος ὀρθότητα εἶναι ἐκάστῳ τῶν ὄντων ἀρθρου, «Τοῦτο τὸ δεύτερον· καθάπερ εἴκαζεν ὁ Ἐ.

§ 83. Σὺ γε Ναρρῶν πάταξαι.) Τὸ μέσον προσταυτικὸν τοῦτο ῥῆμα εἰς ἐνεργητικὸν ἀπαρτέμερατον, «Πλατάξαι,» Στρεψεν ἐλ ΔΓ. ὁ Ἐ. πειθανῶς μὲν, ὡς ἀν ἀρτώμενον ἐκ τοῦ ἀνωτέρω προσταυτικοῦ, «Ἐαστον,» οὐτεν ἥρτηται καὶ τὸ ἔτερα δύο, «Καταρροῦνται καὶ προκηλακίσαι,» οὐκ εἰδα δὲ εἰ καὶ ἀληθῶς. Καὶ καθ' ἔχυτὸν γάρ τὸ μέσον ἐνταῦθα ταῦτα δύναται δίη τῇ φάσει τῆδε, «Ἐασόν σε πλατάξαι,» Γαλλιστη, laisse-tai bauve. Τούτοις προστίθει, ὅτι καὶ φιλεὶ Πλάτων τῇ μετοχῇ Ναρρῶν συνάπτειν τὰ προσταυτικά, οἷον (Πολιτ. V, σελ. 451), «Ναρρήσας λέγεται καὶ Νομ. II, σελ. 657) «Ναρροῦντες λέγομεν.» — 3. Τὴν ἀτιμου ταύτην πληγήν.) Τὴν ἐπὶ κόρρης.

— Τί δρᾶς, θν τέσσε τύπτη;  
ἀποκρίνεται,

— Τύπτομει,  
τουτέστιν, Έδι έμαυτὸν τύπτεται, ίε  
με laisse bauve. Τούτοις προστίθει, ὅτι καὶ φιλεὶ Πλάτων τῇ μετοχῇ Ναρρῶν συνάπτειν τὰ προσταυτικά, οἷον (Πολιτ. V, σελ. 451), «Ναρρήσας λέγεται καὶ Νομ. II, σελ. 657) «Ναρροῦντες λέγομεν.» — 3. Τὴν ἀτιμου ταύτην πληγήν.) Τὴν ἐπὶ κόρρης.

§ 1, 2. Βούλει οὖν καὶ Σωκράτει<sup>2</sup> Ο Ἄστιος γραμμέται κολοβωμένην τὴν ἀσχήμην διαλέγουν ἀλλ' ἡ γνώμη αὐτη εἶναις ἀπίθανος, διότι τέξεύρομεν διτε ὁ Πλάτων συγγάντις συγειθεῖται μὴ παρεισάγει

των φύσει πεφυκείσαν, καὶ οὐ τοῦτο εἴναι ὄνομα, διὸ τινες,<sup>3</sup> ξύνθέμενοι καλεῖν, καλῶσι, τῆς αὐτῶν φωνῆς μόριον ἐπιφθεγγόμενοι, ἀλλὰ δρθέτητά τινα τῶν ὄνομάτων πεφυκέναι καὶ Ἐλλησι καὶ βαρβάροις τὴν αὐτὴν ἀπαστιν. Ἐρωτῶ οὖν αὐτὸν ἐγώ, [εἰ] αὐτῷ πότερον Κρατύλος τῇ ἀληθείᾳ ὄνομα τὸν οὗτον ὁδὲ διμολογεῖ [αὐτῷ γε τοῦτο ὄνομα εἴναι].<sup>4</sup> Τί δὲ Σωκράτει; <sup>5</sup> ἔφην ἐγώ. Σωκράτης, ηδὲ διό. Οὐκοῦν καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις πᾶσι, ὅπερ καλοῦμεν ὄνομα ἔκαστον, τοῦτο ἔστιν ἐκάστῳ ὄνομα; Ό δέ, Οὐκουν τοι γε, ηδὲ διό, ὄνομα Ἐρμογένης, οὐδὲ διὰ πάντες καλῶσιν ἀνθρώποι. Καὶ ἐμοῦ ἐρωτῶντος καὶ προθυμουμένου εἰδέναι, διτί ποτε λέγει, οὔτε ἀποστρεψί οὐδέν, εἰρωνεύεται τε πρὸς με, προσποιούμενός τε αὐτὸς ἐν ἑσυτῷ δικνοεῖσθαι ως εἰδὼς περὶ αὐτοῦ, οὐ εἰ βούλοιτο σαφῶς εἰπεῖν, ποτήσειν διὰ καὶ ἐμὲ διμολογεῖν καὶ λέγειν ἀπέρ αὐτὸς λέγει. Εἰ οὖν πῃ ἔχεις συμβαλεῖν τὴν Κρατύλου μαντείαν,<sup>7</sup> ἡδέως διὰ ακούσταιρι. Μᾶλλον δὲ αὐτῷ σοι ὅπῃ

πάραυτα μέτα εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοὺς ἀναγνώστας. «Ομοιοτάτη εἶναι καὶ η ἀρχὴ τοῦ Φιλέβου. «Οοα δὴ, ὁ Ηρότερος, τίνα λόγου μέλλεις παρὰ Φιλέβου δέχεσθαι νυνέν» διθεν τὸ οὖν δρθῶς ὑπερραπίσθη ὁ Ἀινδρόφιος παράβλ. ὥσταύτως τὴν ἀρχὴν τοῦ συμποσίου, Μένωνος καὶ διίλων τινῶν διαλόγων, ἐν οἷς παρατηρεῖται μεγάλη ὄμοιότης. Επειτα ἀνακαριστοῦντει τινὲς τινες κοινωποιῶν εἰς τινὰ τι, διὰ νὰ ἀκούσω τὴν γυώμην αὐτοῦ. Κατὰ τοὺς Γράμμ. οἱ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται συχνάκις ἀντὶ τῆς μέσης τὴν ἐνεργητικὴν φωνὴν καὶ αὐτῆς τῆς μέσης εὐχρόατου οὔτης, ως ἐνταῦθα, ἔνθα «ἀνακοινώσατε» ἀντὶ «ἀνακοινώσαθετε» κατέται. «Ἀνακοινώσαθετε» καὶ ἀνακοινώσατε σύμφων λέγουσι. Ξενοφῶν δὲ καὶ ἀνακενυοῦντο εἰσηγεῖν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς.» Σουΐδ.—3. «Ο, τι ἄν τινες.» Ο νοῦς καὶ διὰ δὲν εἶναι τοῦτο ὄνομα, τὸ διόποιον μεταχειρίζονται τιμές, οἱ διόποιοι περὶ τῆς χρήτεως του ἐσυμφώνηται, προσφέροντες μόριον τῆς γλώσσης των, ἀλλὰ διὰ φύσαι ὑπάρχει δρθὸς τις τρόπος τῆς ὄνοματίσεως, οὐ αὐτὸς ἐν γένει εἰς δόλους τοὺς Ἑλληνας καὶ εἰς τοὺς βαρβάρους. Δηλαδὴ οὐ μὲν Ἐρμογένης ἐστοχάζετο διὰ τὰ ὄνόματα τῶν ὄντων ἀπλάσθηται κατὰ ἀρίστειαν πρὸς παράστασιν αὐτῶν ἐξεναντίας δὲ οἱ Κρατύλος ἐνόμιζεν, ὅτι ταῦτα εἶναι ψυστικά· «καὶ τὸν ὄνομα», ἀντὶ τοῦ, χρῆσθαι ὄνόματι, εἶναι συνηθίστερον καὶ εὐχρηστότερον. Τὸ ρῆμα, ἐπιφθεγγεῖσθαι, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐσέθη καὶ ἐν Φιλέβ. σελ. 18. Δ. «γίαν

ἐπ' αὐτοῖς ως οὖταν γραμματικὴν τέχνην ἐπερθέγξατο προτειπών.» Σορίτ. σελ. 257. G. — 4. Αὐτῷ γε τοῦτο τὸ ὄνομα εἴναι.) Οτι ταῦτα κατὰ λάθος παρεισέφρονται, βεβαίου τὸ προλαβόν, τῇ ἀληθείᾳ, δηλ. ἀληθῶς καθότι τοῦτο δὲν ἐδύνατο εἰς ταῦτην τὴν ἐπανάληψιν τῶν λέξεων εὐλόγως γὰρ παραλειψθῆ. — 5. Τι δὲ Σωκράτει;) Ενν. τῇ ἀληθείᾳ ὄνομά ἔστι Σωκράτης· ἐπειδὴ, παρατηρούσθων τῶν παρεντεθειμένων λέξεων, οὗτοι ταῦτα ἀναπληροῦνται. — Οπερ καλοῦμεν ἐκαστον, δηλ. μὲν ὅποιον ὄνομα ἐκαστον ὄνομάζομεν· ἀλλὰ τὸ, ἐκαστον, καὶ, ἐκάστω, δὲν εἶναι γένους οὐδὲ διότι ἀναφέρεται πρὸς τὸ, ἀνθρωπον. Τὸ δὲ συγχώνει, καλεῖν τινα ὄνομα, ήγουν, πρὸ τούς διόματα χρῆσθαι, εἰρίσκεται καὶ κατωτ. § 22. «περὶ διόματων, ἀττα ποτὲ ἐκαστος καλοῦσιν.» Ξενοφ. Οίχου. 7, 3. «καλοῦσι με τοῦτο τὸ ὄνομα.» Δὲν εἶναι δὲ καὶ τὸ, καλεῖν τι ἐπὶ τούς, διότο κατεῖται κατωτ. § 40, 41. καὶ ἐν τολλοῖς ἀλλοις χωρίοις. παράβλ. Ελλ. Γράμμ. Ματθ. σελ. 420. 2. 8. — τοῦτο ἔστι, δηλ. τοῦτο διότες ἔστιν. — 6. Οὐκοῦν οοί γε. — ὄνομα Ἐρμογένης.) Λέστειως ὁ Κοστύλος παρατησεῖ, οὗτοι καθόλου δὲν ἀριθμεῖει εἰς τὸν φίλον τὸ ὄνομα Ἐρμογένης· ἐπειδὴ ὁ Ἐρμογένης οὔτε δεινὸς τὸ λέγειν ηγετὴ εὐεξαδής. ως οὐ αὐτὸς λέγει § 25. καὶ 26. οὐτε πλούσιος καὶ εὐπορος, καθὼς καὶ εἰ τοῦ ἀνωτέρω 3. ἀηλοῦσται παράβλ. καὶ § 23. καὶ ἐπόμω. — 7. Συμβαλεῖν τὴν Κρατύλου μαντείαν.) Διάτι οὐ Κρατύλος

δοκεῖ περὶ ὄγυμάτων ὀρθότητος, ἐτι ἀν τῆς πυθοίμην, εἰ σοι βουλευμένῳ ἐστιν. Σωκ. Ὡ πατὴ Ιππονίκου<sup>8</sup> Ἐρμόγενες, παλαιὰ παροιμία, ὅτι χαλεπὰ τὰ καλὰ ἐστιν ὅπῃ ἔχει μαθεῖν· καὶ δὴ καὶ τὸ περὶ τῶν ὄνομάτων οὐ συκρὸν τυγχάνει<sup>9</sup> δυ μάθημα. Εἰ μὲν οὖν ἐγὼ τῆς ἀκηκόν παρὰ Προδίκου τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδειξω<sup>10</sup>, τὴν ἀκούσαντες ὑπάρχει περὶ τοῦ πεπαθέντοι, ὡς φησιν ἐκεῖνος, οὐδὲν ἀν ἐκώλυτε σε αὐτίκα μάλα εἰδέναι τὴν ἀληθείαν περὶ ὄνομάτων ὀρθότητος· νῦν δὲ οὐκ ἀκήκοα, ὅλλα τὴν δραχμακίαν εὔκουν σίδα, πὴ ποτε τὸ ἀληθὲς ἔχει περὶ τῶν τοιωτῶν. Συζητεῖν μέντοι ἔτοιμός εἰμι καὶ σοὶ καὶ Κρατύλῳ κοινῇ. Οὐδὲν δέ σύ φησί σοι Ἐρμόγενη ὄνομα εἴναι τῇ ἀληθείᾳ, ὥσπερ ὑποπτεύω αὐτὸν σκόπτειν.<sup>11</sup> οἶεται γάρ ἵσως σε χρημάτων ἐφιέμενον<sup>12</sup> κατησεως; ἀποτυγχάνειν ἐκάστοτε. Ἀλλ', οὐδὲν δὴ ἔ-

ἔτι ἔξερχε τὴν γνώμην του φανερῶς καὶ ἔνχογῶς, ἀλλὰ λοξῶς καὶ ἀστερῶς, καθὼς συνειθέσουσι νὰ ἐκφράζωνται οἱ χρυσωδοτοῦντες. Διὸ, μάντείκ, εἴναι γνώμη ἀστρῆς καὶ λοξῆς ἐκπειροπαραμένη, δῆν καταλλήλως προστίθεται τὸ συμβαλεῖν. — 8. Ὡ πατὴ Ιππονίκου. — ) Οὗτος εἴναι ἐκ τοῦ ἐπιτημοτάτου ἐκείνου γένους ὁ δεύτερος Ιππόνικος Καλλίου τοῦ Β. υἱός. Τοῦτο βεβαιοῦται ἐκ τε τοῦ Θουκυδ. III. 91. «οἱ δὲ ἐκ τῆς πόλεως πανδημεῖ Ἀθηναῖοι, Ἰππονίκου τε τοῦ Καλλίου τετραγύντος, καὶ Εὐρυμ.» καὶ ἐκ τοῦ Πλούταρχ. Ἀλκιβ. γερ. II. Πλείσια ἔτι μᾶς χορηγεῖ ὁ Βούλιος ἐν τῷ περὶ Οἰκονομ. Αἴθην. Τόμ. II. σελ. 15. καὶ ἐπόμν., δπου ὀκτιάδῶς ἀνέπτυξε περὶ τοῦ γένους τῶν Καλλίων. Περὶ τῆς παροιμ., χαλεπὰ τὰ καὶ, δραχ. ἐκτὸς τοῦ Σχολ. ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ, καὶ περὶ Πολετ. IV. σελ. 435. G. ἔπι. Πρεσβ. σελ. 301. E. Ός εὑρετὴν ταύτης μύημανεύσοτε τὸν Σόλωνα. Ησύχ. ἐν λεξ. χαλαπή, καὶ ἄλλοι. — 9. Οὐ τακρὸν τυγχάνει.] Ταυτίστειν, οὐ ἔχεισιν. Φαιδων. σελ. 62. B. «δὲ μὲν οὖν ἐν ἀπορρήτοις λεγόμενος περὶ αὐτῶν λόγοις — μέγας τέ τις ἐμοὶ φαίνεται καὶ οὐ ρύθμιον διέδειν.» — 10. Περὶ Προσδίκου τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπιδ.). Χαριέντως ἄρα καὶ τὸν τοῦ Σοφιστοῦ ἀλιζονείκην σκώπτει, θυτὶς ἐπικριγέλετο, ὅτε μὲ τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδειξιν τοσοῦτον ἐδύνατο νὰ κατορθώῃ καὶ τὴν ιδίαν ἑαυτοῦ ἐμπασόδην ἀναφέσει πεντάν, ήτις τὸν ἐμπόδιστον σῖως διόλου γὰρ διακούει τὰς λίτιν πολυτίκους καὶ διὰ τοῦτο δῆθιν ὀφελεῖνατός τοῦ Προδί-

κου παραδόσεις. Οὐκ ἀτέπως δὲ ὁ Πρόδικος, σελ. 10. «ὅτι εἰρηνεύμενος ἦν ὁ Σωκράτης διαβάλλει τὸν Σοφιστὴν Πρόδικον· ἐκ γὰρ τῆς δραχμακίας, ὡς ἔστιν, ἐπιδεῖξους κατέγγων καὶ τὴν πεντηκοντάδραχμον ἀπατηλὴν σύσαν. Περὶ τῆς τοῦ Σωκράτους μετὰ τοῦ Προδίκου οἰκείητος καὶ συνηθείας τὰ πλέον ἀξιοσημείωτα χωρία είναι τὰ ἔξης. Πρωταγ. σελ. 341. Α. Χαροπίδ. σελ. 163. Δ. Οὐτὶ δὲ ὁ Σοφιστὴς διδάσκων ἐλάμβανε κατὰ τὸ μάθημα τοὺς ἀκροστάτες διάφορον καὶ τὸν μισθὸν τῆς διδασκαλίας του, ἴστορετ ὁ Συγγραφεὺς τοῦ Ἀξιόχου, περ. 6. λέγων, δτι αὐτὸς ὅτε μὲν ἡμίδραχμον, ὅτε δὲ διδραχμον, ἔστιν δτε δὲ καὶ τετράδραχμον, παρ' ἐνδεικάστου τῶν μαθητῶν ἐλάμβανεν· ἐξ οὐδὲν δῆλον, δτι ὁ Πρόδικος καὶ περὶ ὀρθότητος ὄνομάτων ἐδίδασκε, δὲ δὴ τιμὴ ἦν πεντηκοντάδραχμος, ὡς καὶ Ἀριστοτ. Ρετορ. III. 14. Σχελιαστ. ἐν Ἀριστορ. Νεοελ. στίχ. 360. καὶ Στυλ. ἐν λέξ. Πρόδικος, ἥτις δικαρέρεστι. Περὶ τῆς τοῦ Σωκράτους πενίας, δραχ. Ξενοφ. Οίκου. II. 3. Πλάτ. Ἀπολογ. σελ. 23. B. — 11. Ός περ ὑποπτεύω αὐτὸν σκώπτειν.) Φράσις συγνοτάτη ἀντὶ τῆς, ὥσπερ ὑποπτεύω, σκώπτει, εἵτε, παραλειφθέντος τοῦ, ὥσπερ, ὑποπτεύω αὐτὸν σκώπτει, δραχ. Φαιδρ. σελ. 270. E. ὥσπερ τοῦ οὐρημηνεύτον τὸ γονίον ἐν τῷ § 17. «ὥσπερ τοῖνυν μοι δοκεῖ τούτοις ἔξης εἶναι τι γονία.» — 12. Σὲ χρημάτοις ἐφιέμενον. — ) Ἀθέθαιον πῶς οὐδὲ τοῦ πλουτισμάτου Ιππονίκου ἀπορος κατέστη τοῖς διὰ τῆς ἀπάτης τῶν ἀνθρώπων ίσως, δπὸς τῆς κακίας τῶν ὀποίων παρα-

λεγουν, ειδέναι μὲν τὰ τοιχῦτα χαλεπόν, εἰς τὸ κοινὸν δὲ καταθέντας<sup>13</sup> χοή σκοπεῖν, εἴτε ὡς σὺ λέγεις ἔχει, εἴτε ὡς Κρατύλος.

2. Ἐρμ. Καὶ μήν ἔγωγε, ὁ Σώκρατες, πολλάκις δὴ καὶ τούτῳ δικλείχθεις καὶ ἄλλοις πολλοῖς, οὐδέναυτι πεισθῆναι, ὡς ἄλλη τις δρθότης ὀνόματος ἢ ξυγθήκη καὶ ὄμολογία. Εὔοι γέρο δοκεῖ δέ, τι ἄν τις τῷ θῆται σύνομα, τούτο εἰναι καὶ τὸ δρθόν καὶ ἄν αὐθίς γε ἑτερου μεταβῆται, εκείνα δέ φηκέτι καλῇ, οὐδὲν θέτου τὸ ὑστερού δρθῶς ἔχειν τοῦ πρετέρου, ὥσπερ τοῖς οἰκέταις ἡμεῖς μετατιθέμεθα<sup>2</sup>, οὐδὲν θέτου τοῦτο εἰναι δρθόν τὸ μετατεθέν τοῦ πρότερου κειμένον· οὐ γάρ φύσει ἐκάστῳ πεφυκέναι σύνομα οὐδὲν οὐδενί, ἀλλὰ υἱόμη καὶ ἔθει τῶν ἐνισάντων τε καὶ καλούντων. Εἰ δέ πη ἄλλῃ ἔγει, ἔτοιμος ἔγωγε καὶ μεγιθάνειν καὶ σιγούειν οὐ μόνον παρὰ Κροκύλου, ἀλλὰ καὶ παρὰ ἄλλους ὄτεοςαν. Σωκ. Ισως μέντοι τι λέγεις, ὁ Ἐρμόγενες· σκεψόμεθα δέ. Ὁ δέν τις θῆ καλεῖν ἐκαστού,<sup>3</sup> τοῦθ' ἐκάστῳ σύνομα; Εἴρημ. Εὔοι γε δοκεῖ. Σωκ. Καὶ ἐὰν ιδιώτης καλῇ καὶ ἐὰν πόλις; Ερμ. Φημί. Σωκ. Τί τού, ἐὰν ἔγὼ καλῶ διεισθῆται τῶν σύντων, σίνοντας οὐδὲν καλοῦμεν ἄνθρωπον, ἐὰν ἔγὼ τοῦτο ἵππον προσταχερεύω, διέ νῦν ἵππον, ἄνθρωπον, ἔσται δημοσίᾳ μὲν σύνομα ἄνθρωπος τῷ αὐτῷ, ίδιᾳ δέ ἵππος; καὶ ίδιᾳ μὲν αὖ ἄνθρωπος, δημοσίᾳ δέ ἵππος; οὕτω λέγεις; Ερμ. Εὔοι γε δοκεῖ.

<sup>2</sup> 3. Σωκ. Φέρε δὴ μοι τόδε εἰπέ.<sup>2</sup> Καλεῖσθαι ἀληθῆ λέγειν καὶ ψευδῆ; Ἐρμ. Ἔγω γε. Σωκ. Οὐκοῦν εἴη ἀν λόγος ἀληθῆ;<sup>3</sup> ὁ δὲ

πινεῖται πολὺ ὅτι ἔταθε ὁρχ. § 3. 4.  
ὅτιν λέγει προσέτι ὅτι ἐκτὸς τῶν Σεων  
οὐδὲκτις ἄλλος ὑπολείπεται αὐτῷ φίλος.  
Ξενοφ. ἐν Συμπ. III. 14. IV. 47 — 50.  
II' ὃς ἀπορεῖ τὰν ἀναγκαῖων, εἰς τὴν  
εὑρίσκετο ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, δὲν ἐπο-  
ξένει τῷντι τιμὴν εἰς τὸν Κακλίαν-  
θεν πρὸς τοῦτο τείνουσιν οἱ λόγοι τοῦ  
Σηκεράτους ἐν τῷ § 10. 11. παρόλοι.  
Ξενοφ. Ἀπεργ. II. 10, 3, IV. 8, 4.  
— 13. Εἰς τὸ κοινὸν ὃς καταθέντας.)  
Οὐρούς Φεδρ. σελ. 14. B. «τὴν τοίνου  
διαφορότητα, ᾧ Πρώταρχε, τοῦ δικυ-  
θοῦ τοῦτ' ἔμοι καὶ τοῦτον μὴ ἀποκρι-  
πτόμενον, κατατιθέντες δὲ εἰς τὸ μέσον  
τολμῶμεν κτλ.»

§ 2. 2. Όπερ τοῖς οἰκέταις ἡμεῖς πε-  
τατιθέμεθα.) Οἰκέται, μὲν, οἰκισκοί. Ἀλλ' οἱ καθόλου φιλάνθρωποι Ἑλληνες ὀνό-  
μαζον μὲ τὸ ἴδιον ὄνομα καὶ τοὺς δούλους,  
καθὼς γνωρίζουσιν, ὅτι καὶ εἰ Ρωμαῖοι  
ἔνισθον εἰς υπαύτους τὸ ὄνομα τῆς οἰκογε-  
νείκς (famuli, domestici.) ὅρα Ἀθην.  
VI. 19. Εὐστράθ. Ἰανόδ. Ε. σε). 566.

12. Ὁδίστ. σελ. 1425. 5. ἐκδ. Ρωμα.  
 Οὗτε δὲ πλέον τὰ διόδιατα τῶν δούλων  
 ἔταν ποιεῖται, καὶ παρήγεντο ἐπειπο-  
 δικῶν αἰτιῶν, τότε επωνυμάζεοντο οὐ-  
 τας ἡ ἐκείνως κατὰ τὴν βρούλασιν τῶν κυ-  
 ρίων των. — 3. Ὁ ἀντις Θῆρα καλεῖται  
 ἐκαστον.) Ὁμοίας συντάξεως παραδείγ-  
 ματα εἴναι ἐν Εὐριπ. Τρωάδ. στή.  
 1063. ἀκαίου θεμελίων, καὶ γυναιξὶ<sup>τ</sup>  
 τοι φρεγεῖν Πάτσιοι θήτειν Ιων. στή.  
 74. «Ιωνα ὁ αὐτὸν, κτίστορ' Λατιάδος;  
 γέρων; "Οὐούμα κεκληθεῖ θήτεται καὶ"  
 Εὐλάβδα. — 4. Τί οὖν; ἐξαν  
 λῶ ὅτιοῦν.) Ὁ νοῦς. Τί λοιπὸν ἐξαν  
 λεῖπει λλω διορμα εἴς τι κράγμα, τί γε-  
 γήτεται τότε;

§ 3, 2. Φέρεις δὴ μοι τόδε εἰπέ.)  
Περὶ τῆς τοικύτης χρήσεωις τοῦ ἐγκλινο-  
μένου, «μοι», ἀνήκουτος μὲν εἰς τὸ  
εἶπε, ἀλλὰ προτεθέντος αὐτῷ ὅρα καὶ  
ἄλλα παραχθεῖγα. ἐν Φαιδρ. σελ. 258.  
Α. Ἰων. σελ. 535. Β. — 3. Εἴη ἀν-  
τίογος ἀληθῆς.) Δημ. εἴη ἀλλο μὲν λό-  
γος ἀληθῆς ὁσα Περιττώ. σελ. 330. Α.

ψευδής; Έρμ. Πάντα γε. Σωκ. Ἄριστος; διὸ τὰ ἔντα λέγη  
ώς εἶτιν, ἀληθῆς ὃς δὲ ὁν ως οὐχ εἶτι, ψευδής; Έρμ. Ναι. Σωκ.  
Ἐστιν ἄρα τοῦτο, λόγῳ λέγειν<sup>4</sup> τὰ ἔντα τε καὶ μή; Έρμ. Πάντα γε.  
Σωκ. Οἱ λόγοι δὲ εἰστιν ὁ ἀληθῆς πότερον ὅλος μὲν ἀληθής, τὰ μόρια δὲ  
αὐτοῦ οὐκ ἀληθῆ; Έρμ. Οὔκ, ἀλλὰ καὶ τὰ μόρια. Σωκ. Πότερον δὲ τὰ  
μὲν μεγάλα μόρια ἀληθῆ, τὰ δὲ σμικρότερα οὐ;<sup>5</sup> ή πάντα; Έρμ.  
Πάντα, οἷμαι ἔγωγε. Σωκ. Ἐστιν οὖν ὃ, τι λέγεις λόγου σμικρό-  
τερον μόριον ἄλλο ἢ σύνομα; Έρμ. Οὔκ, ἀλλὰ τοῦτο σμικρότα-  
τον. Σωκ. Καὶ τὸ συνυπόστατό τὸ τοῦ ἀληθεῖας λόγου λέγεται; Έρμ.  
Ναι. Σωκ. Ἀληθείας, φησις φήσι. Έρμ. Ναι. Σωκ. Τὸ δὲ τοῦ  
ψευδοῦς μόριον οὐ πεῖθες; Έρμ. Φημι. Σωκ. Ἐστιν ἄρα οὐσια  
ψευδῆς καὶ ἀληθεῖας λέγειν, εἴπερ καὶ λόγου; Έρμ. Πῶς γάρ οὗ;  
Σωκ. Οἱ δὲ ἄρα ἔκαστος φῆτω σύνομα εἶναι, τοῦτο εἰστιν ἐκάστῳ σύ-  
νομα; Έρμ. Ναι. Σωκ. Ή καὶ διπότα ἀν φῇ τις ἐκάστῳ ὀνό-  
ματοι εἶναι, τοσαῦτα εἶται, καὶ τότε, διπόταν φῇ; Έρμ. Οὐ γάρ ἔγω  
ἔγοιγε, οὐ Σωκράτες, συόματος ἀλλού δρθέτητα ή ταύτην, ἐμοὶ μὲν  
ἔτερον εἶναι καλεῖνται ἐκάστῳ σύνομα, δὲ ἐγὼ ἐθέμην, σοὶ δὲ ἔτερον, δὲ  
σὺ. Οὕτω δὲ καὶ ταῖς πόλεσι δρῶντις ἐκάστους ἐνιστέπι τοῖς αὐτοῖς  
κείμενα συόματα, καὶ "Εἰλησι πάρα τοὺς ἄλλους" Ελληνας, καὶ "Ελ-  
ησι πάρα βαρβάρους.

§ 4. Σωκ. Φέρε δὴ ἴδομεν; τῷ Έρμογενεῖ, πότερον καὶ τὰ ὄν-  
τα οὔτες ἔγειν σοι φαίνεται, ιδίᾳ αὐτῶν ή οὐσία εἶναι ἐκάστῳ,  
ὅσπερ Πρωταγόρας λεγε, λέγων πάντων χρημάτων μέτρου<sup>6</sup> εἶναι ἄν-

Πολιτ. V. σελ. 451. Δ. Διδάσκει δὲ ὁ Σωκράτης ὅτι η δόξα τοῦ Έρμογένους εἶναι σφαλερὴ, καὶ διλῶς πως βέλτιον ταύτης πρέπει νὰ διευθυνθῶμεν οὐτανὰ δηλωτῶμεν διεκ τῶν λέξεων τὴν ἴδιαν ἐκάστου δύτος φύσιν ἐπειδὴ καθὼς ἀληθῆς δημητροία νομίζεται ἐκείνη, ητίς μὲ δὴ τὴν φύσιν τῶν δυτῶν, πρὸς ἀνηκεῖ, συνάδει καὶ οὐδόλως διαφωνεῖ, οὗτοι καὶ τὰ ὄντα στατα τῶν δυτῶν, οἵοισι δημητροίας μέρη, πρέπει νὰ παριστάνωσι τὴν φύσιν τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐμφανομένων, εξ οὗ συνάγει ο Σωκράτης ὅτι η ὀρθήτης τῶν ὄνομάτων φύσει ἔγκειται εἰς αὐτὰ καὶ οὐ κατ' ὀρέσκειαν δημος ἐπιμένει ἀκόμη ο Έρμογένης εἰς τὴν γνώμην του λέγων, ὅτι μόνη δρθὶς εἶναι η κατ' ὀρέσκειαν θέτις τῶν ὄνομάτων.

— 4. "Ἐστιν ἄρα τοῦτο, λόγῳ λέγειν.) Δύναται λοιπὸν γὰρ γένη τοῦτο, ὥστε νὰ εἰμπορῇ τις μὲ λόγον γὰρ λέγη τὰ τε ὄντα καὶ τὰ μή. ἐπειδὴ σὲ λέξεις, λόγῳ λέ-

γειν — καὶ μή, εἶναι ἐπεικηγηματικὲ τῆς ἀντωνυμίας τοῦτο. — 5. Τὰ δὲ σμικρότερα οὗ;) Μεταχειρίζεται τὸ συγκριτικὸν, προπαρακτευάζων δῆθεν τὸ ἐπόμεν. «λόγου σμικρότερον μόριον.» Τὸ διποτον μὴ παρατηρήσαντες οἱ παλ. ἐκδ. καὶ βιβλιογράφοι, ζυραφχν, τὰ δὲ σμικρὰ οὗ. — 6. Καὶ τὸ δυομά τάρα.) Ο νοῦς. Καὶ τὸ ἀνηκον ἄρα εἰς τὸν ἀληθῆ λόγου δυομά, προφαίρηται; Εἰπόν το δὲ ἀνωτ. «εἶναι τὸ λόγῳ λέγειν τὰ τε ὄντα καὶ τὰ μή.» Συνάγει ἐκ τούτου, λέγειν δυομάς μόριόν τι τοῦ ἀληθεῖας λόγου τε καὶ τοῦ ψευδοῦς. — 7. "Ετερον εἶναι καὶ εἰν.) Τούτεστιν, ἔξειναι. Περὶ τῆς φράστεως, «καλεῖν δυομά τιν», ο δρχ ἐν τῷ § 1.

§ 4. 2. Πάντων χρημάτων μέτρου.) Επειδὴ ἐδιδασκει ο Πρωταγόρας, ὅτι τὰ δυτα εἶναι τοιαῦτα, ὅποια τῆθεν εανῶσιν εἰς ἐκαστον· δρ. Θεατ. σελ. 152. Λ. Διογ. Λαζρτ. καὶ ἀλλ. ἐκ τοῦ ὀποίου

θρωπου, οἷς ὅρα οῖσι μὲν ἀνέμοι φαίνεται τὰ πράγματα εἶναι, τοιαῦτα μὲν ἔστιν ἔμοι, οῖσι δ' ἀνσοὶ, τοιαῦτα δ' αὖ σοι· ἡ ἔχειν δοκεῖ σοι αὐτὰ αὐτῶν τινὰ βεβαιότητα τῆς οὐσίας; Ἐρυ. Ἡδη ποτέ ἔγωγε, ὡς Σωκράτες, ἀπέρων καὶ ἐνταῦθα ἐξηνέγθην, εἰς ἀπέρ Πρωταγόρας λέγει οὐ πάνυ τι μέντοι μοι δοκεῖ οὗτος ἔχειν. Σωκ. Τί δχι; ἐξ τόδε ἡδη ἐξηνέγθης, ὥστε μὴ πάνυ σοι δοκεῖν εἶναι τινα ἄνθρωπου πουνηρόν; Ἐρυ. Οὐ μά τὸν Δία, ἀλλὰ πολλάκις δὴ αὐτὸ πέπονθα, ὥστε μοι δοκεῖν πάνυ πουνηρούς εἶναι τινας ἄνθρωπους, καὶ μάλα συχνούς.<sup>3</sup> Σωκ. Τι δέ; πάνυ χρηστοὶ οὖπα σοι ἐδοξαν εἶναι ἄνθρωποι; Ἐρυ.. Καὶ μάλα δλίγοι. Σωκ. ἐδοξαν δ' οὖν. Ἐρυ. Ἐμοιγε δοκεῖ οὗτος. Σωκ. Ηδης οὖν τοῦτο τίθεται; ἀρ ὥδε, τοὺς μὲν πάνυ χρηστοὺς πάνυ φρονίμους, τοὺς δὲ πάνυ πουνηρούς πάνυ ἀφρονας; Ἐρυ. Ἐμοιγε δοκεῖ οὗτος. Σωκ. Οἵον τε οὖν ἔστιν,<sup>4</sup> εἰ Πρωταγόρας ἀληθῆ λέγει καὶ ἔστιν αὕτη ἡ ἀληθεία, τὸ οἷσι ἀν δοκῆ ἐκάστῳ τοιαῦτα καὶ εἶναι, τοὺς μὲν ἡμῶν φρονίμους εἶναι, τοὺς δὲ ἀφρονας; Ἐρυ. Οὸ δῆτα. Σωκ. Καὶ ταῦτα γε, ὡς ἐγῷ μακε, σοι πάνυ δοκεῖ, φρονήσεως οὔσης καὶ ἀφροσύνης, μὴ πάνυ δυνατὸν εἶναι Πρωταγόραν ἀληθῆ λέγειν. Οὐδὲν γάρ ἀν που τῇ ἀληθείᾳ ὁ ἔτερος τοῦ ἔτερου φρονιμώτερος εἴη, εἴπερ δὲ ἀν ἐκάστῳ δοκῆ, ἐκάστῳ ἀληθῆ ἔσται. Ἐρυ. Εἶστι ταῦτα.

§ 5. Σωκ. Άλλα μὴν οὐδὲ κατ' Εὐθύδημόν γε, οἵματι, σοι δοκεῖ πᾶσι πάντα ὄμοιώς εἶναι ἀμά καὶ ἀεί.<sup>2</sup> Οὐδὲ γάρ ἀν οὗτος εἴεν οἱ μὲν χρηστοὶ, οἱ δὲ πουνηροί, εἰ ὄμοιώς ἀπασι καὶ ἀσι ἀρετή τε καὶ πανίκη εἴη. Ἐρυ. Ἀληθῆ λέγεις. Σωκ. Οὐκοῦν εἰ μήτε πᾶσι πάντα ἔστιν ὄμοιώς ἀμά καὶ ἀεί, μήτε ἐκάστῳ ιδίᾳ ἐκαστον τῶν ἔντων ἔστι, δῆλον δή, ὅτι αὐτὰ αὐτῶν οὐσίαν ἔχοντά<sup>3</sup> τινα βέβαιον

ἔξηγεῖται διὰ τι ἔλαβε τὸν ἄνθρωπον μέτρου τι πάντων τῶν δυτῶν, παραπλήσια τούτου εἰστὸν τὰ ἐν Θεαῖτ. «Οὐκοῦν οὐτω πως λέγει, ὡς οἷσι μὲν ἔκαστα ἔμοι φαίνηται, τοιαῦτα μὲν ἔστιν ἔμοι· οἷσι δὲ σοὶ, τοιαῦτα δὲ αὖ σοι· ἄνθρωπος δὲ σὺ τε κακῶ.» — 3. Εἶναι τινας — καὶ μάλα συχνούς.) Παράβλ. Γοργ. σελ. 455. G. ὡς ἔγώ τινας σχεδὸν καὶ μάλα συχνούς αἰσθάνομαι. Φαιδ. σελ. 38. Δ. παρῆσάν τινες καὶ πολλοί γε. — 4. Οἵον τε οὖν ἔστιν.) Φαίνεται ὅτι δὲ οὐδὲν διαφέρει τὸ Σωκράτης ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἐπιμν. ἀρορᾶ τὸ ὑπὸ τὸ δύνομα «Πρωταγόρου Ἀληθεία» ἐπιγραφόμενον βιβλίον, ὡς ἐν Θεαῖτ. σελ. 171. G. «οὐδὲν ἀν εἴη ἡ Πρωταγόρου Ἀληθεία ἀληθής» αὐτ. σελ. 162. A. εἰς ἀληθής ἡ Ἀληθεία Πρ. Διότι ἔχει σαφινέζεται ἡ ἀρίστη γνώμη περὶ τοῦ ἄνθρωπου, ὡς μέτρον πάντων τῶν δυτῶν.

§ 5, 2. Πᾶσι πάντα δύοισι εἶναι ἀμά καὶ ἀεί.) Περὶ τοῦ Εὐθύδημου τούτου Πρόκλος σελ. 15. «Οτι ἄλλο τὸ Πρωταγόρου δόγμα καὶ ἄλλο τὸ Εὐθύδημου· τὸ μὲν γάρ λέγει, ὅτι οὐδὲν δύν τὸ ὑποκείμενον φαντάζεται τοιδύν ἡ τοιδύν παρὰ τοῖς αἰσθανομένοις διὰ τὴν σύμμιξιν τοῦ ποιοῦντος καὶ πάσχοντος· τὸ δὲ τοῦ Εὐθύδημου ἐκαστον ποιεῖ τὰ πάντα δύν ἀμά καὶ ἀεί, καὶ πάντα ἀληθεύειν· ἐκ διαφέρων εὖ δρχῶν ὄρμωμενοι οὗτοι οἱ σαφινέται εἰς τὸ αὐτὸν καταλήγουσιν.» — 3. «Οτι αὐτὰ αὐτῶν οὐσίαν ἔχοντα.) Νορίζει ὅτι ἡ δύναμις καὶ ἡ φύσις τῶν δυτῶν εἶναι ἀντικείμενοι, καθὼς τὴν δύνομάζουσι, δῆλο. δι' ἔχοντης συνισταμένη καὶ ἀνεξάρτητος, καὶ διχε ὑποκείμενη, ἡ τις πρέπει γὰρ γνωρισθῆ ἐκ τῆς καταλήψεως τῶν ἔνσειῶν μας. Μετὰ τὸ, οὐ πρὸς ἡμᾶς, ἐπαναληπτέον

ἐστι τὰ πράγματα, οὐ πρὸς ἡμᾶς οὐδὲ ὑφ' ἡμῶν, ἐλκόμενα ἄνω καὶ κάτω τῷ ἡμετέρῳ φαντάσματι, ἀλλὰ καὶ καθ' αὐτὰ πρὸς τὴν αὐτῶν οὐσίαν ἔχοντα, ἥπερ πέψυκε. Ἐρμ. Δοκεῖ μοι, ω̄ Σώκρατες, οὗτως ἔχειν. Σωκ. Πότερον οὖν αὐτὰ μὲν δὲν εἴη οὗτο πεψυκότα, αἱ δὲ πράξεις αὐτῶν οὐ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον; ἢ καὶ αὗται ἐν τι εἰδός τῶν σύντων εἰσὶν αἱ πράξεις; Ἐρμ. Πάνυ γε καὶ αὗται. Σωκ. Κατὰ τὴν αὐτῶν ὄρα φύσιν καὶ αἱ πράξεις πράττονται, οὐ κατὰ τὴν ἡμετέραν δόξαν. Οἷον ἐάν τι ἐπιχειρήσωμεν ἡμεῖς τῶν σύντων τέμνειν, πότερον ἡμῖν τρυπέον ἔκαστον ω̄ς δὲν ἡμεῖς βουλώμεθα καὶ ω̄ ἀν βουληθῶμεν, ἢ ἐάν μὲν κατὰ τὴν φύσιν βουληθῶμεν ἔκαστον τέμνειν τοῦ τέμνειν τε καὶ τέμνεσθαι καὶ ω̄ πέψυκε, τεμαχμέν τε καὶ πλέον τι ἡμῖν ἔσται<sup>4</sup> καὶ ὅρθις πράξαμεν τοῦτο, εάν δὲ παρὰ φύσιν, ἐξαυξαρτησόμενά τε καὶ οὐδὲν πράξαμεν; Ἐρμ. Ἐμοιγε δοκεῖ οὗτος. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ ἐάν κάσιν τι ἐπιχειρήσωμεν, οὐ κατὰ πᾶσαν δόξαν δεῖ κάσιν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὁρθήν; αὕτη δὲ στὶν ἥ πέψυκεν ἔκαστον κάεσθαι τε καὶ κάσιν, καὶ ω̄ πέψυκεν;<sup>5</sup> Ἐρμ. Ἐστι ταῦτα. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ τὰλλα οὗτα; Ἐρμ. Πάνυ γε.

§ 6. Σωκ. Ἀρ' οὖν οὐ καὶ τὸ λέγειν μία τις ἐστι τῶν πράξεων; Ἐρμ. Ναί. Σωκ. Πότερον οὖν, ἢ δὲν τῷ δοκῇ λεκτέον εἶναι, ταύτῃ λέγοντι δρθῶς λέξει, ἢ ἐάν μὲν ἥ πέψυκε τὰ πράγματα λέγειν τε καὶ λέγεσθαι καὶ ω̄, ταύτῃ καὶ τούτῳ λέγη, πλέον τέ τι ποιήσει καὶ ἔρει· ἐάν δὲ μή, ἐξαυξαρτήσεται τε καὶ οὐδὲν ποιήσει; Ἐρμ. Οὗτα μοι δοκεῖ, ω̄ς λέγεις. Σωκ. Οὐκοῦν τοῦ λέγειν μόριον τὸ ὄνομάζειν;<sup>2</sup> δυομάζοντες γάρ που λέγουσι τοὺς λόγους. Ἐρμ. Πάνυ γε. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ τὸ ὄνομάζειν πράξεις τις ἐστιν, εἴπερ καὶ τὸ λέγειν πράξεις τις ἦν περὶ τὰ πράγματα; Ἐρμ. Ναί. Σωκ. Αἱ δὲ πράξεις ἐφάνησαν ἡμῖν οὐ πρὸς ἡμᾶς οὖσαι,<sup>3</sup> ἀλλ' αὐτῶν τιναὶ ιδίκην φύσιν ἔχουσαι; Ἐρμ. Ἐστι ταῦτα. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ

τὸ, οὓσιαν ἔχοντα. — 4. Τεροῦμεν τε καὶ πλέον τι ἡμῖν ἔσται.) Ἀληθῶς οὐδὲ διαιρέστωμεν (δὲν θὰ ἐπιχειρήσωμεν μάτην τὴν διαιρεσίν) καὶ θὰ κατορθώσωμέν τις οὗτα καὶ μικρῷ θεσπερον, πλίον τέ τι ποιήσει καὶ ἔρει. — 5. Ἡ πέψυκεν ἔλαστον κάεσθαι — καὶ ω̄ πέψυκεν.) Εἴνταῦθα πάντες οἱ ἔκδ. γράφουσι δις τὸν ὑπερσυντελεῖκον, ἐπέρυχεν. Ἀλλ' οὐκ δρθῶς· ὄρα Ἐσμαν. De emendanda vat. Ell. Γραμμ. καὶ ἐν Εὔριπ. Ἐκάδ. σει. 96. ἔκδ. πρώτ.

§ 6. 2. Τοῦ λέγειν μόριον τὸ ὄνομάζειν.) Ενταῦθα, τὸ ὄνομάζειν, τηρ. καθ'

ἔλαστον τῶν ὄνομάτων καὶ τῶν λέξεων προφέσειν. Οἱ παλ. λεξικογρ. Ὄνομασία. Nominatio, Nuncupatio. Ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν τῷ περὶ Ποιητ. κεφ. 6. αλέγω δὲ, ὡς περ πρότερον εἰρηται, λέξιν εἶναι τὴν διὰ τῆς ὄνομασίας ἐφομηνείαν. Εἰς τὸ λέγουσιν, ἐνν. τὸ ὀδροιστον ὑποκείμενον, οἱ ἄνθρωποι ω̄ς ἐν Ἀριστορ. Πλούτ. στίχ. 133. Χρ. «Θύουσι δὲν αὐτῷ διὰ τῶν; οὐ διὰ τουτονί;» καὶ Θουκυδ. VII. 69. «δέ περ πάσχουσιν ἐν τοῖς οὐγάλιαις ἀγῶσιν.» — 3. Οὐ πρὸς ἡμᾶς οὖσαι.) Δηλ. οὐδὲν εἴνει ἀναφορικῆς καὶ πρὸς ἡμᾶς, οὐδὲ ἐξαρτῶνται ὑφ' ἡμῶν.

ἐνοματέοντί πέψυκε τὰ πρόγυματα δινομάζειν τε καὶ ὀνομάζεθαι καὶ ὡ, ἀλλ᾽ οὐχ ἂν ἡμεῖς βουληθῶμεν, εἴπερ τι τοῖς ἐμπροσθεν μέλει διμολογούμενον εἶναι; καὶ οὕτω μὲν ἀν πλέον τι ποιεῖμεν καὶ δινομάζομεν, ἀλλως δὲ οῦ; Ἐρμ. Φαίνεται μοι.

§ 7. Σωκ. Φέρε δὴ, οἱ ἔδει τέμνειν, ἔδει τῷ,<sup>2</sup> φαμὲν, τέμνειν; Ἐρμ. Ναὶ. Σωκ. Καὶ ὁ ἔδει κερκίζειν, ἔδει τῷ κερκίζειν; καὶ ὁ ἔδει τρυπᾶν, ἔδει τῷ τρυπᾶν; Ἐρμ. Πάνυ γε. Σωκ. Καὶ ὁ ἔδει δὴ δινομάζειν, ἔδει τῷ δινομάζειν; Ἐρμ. Ἔστι ταῦτα. Σωκ. Τί δὲ ἦν ἐκεῖνο, ὃ ἔδει τρυπᾶν; Ἐρμ. Τρύπανον. Σωκ. Τί δέ, ὃ κερκίζειν; Ἐρμ. Κερκίς. Σωκ. Τί δέ, ὃ δινομάζειν; Ἐρμ. Ὄνομα. Σωκ. Εὖ λέγεις. Ὁργάνον ἄρχει τί ἐστι καὶ τὸ δινομά. Ἐρμ. Πάνυ γε. Σωκ. Εἰ οὖν ἔγω ἔσοιμην<sup>3</sup> Τί ἦν ὅργανον ἡ κερκίς; οὐχ ὡς κερκίζομεν; Ἐρμ. Ναὶ. Σωκ. Κερκίζοντες δέ τι δρῶμεν; οὐ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήματας ἔγκεχυμένους διακρίνομεν; Ἐρμ. Ναὶ. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ περὶ τρυπάνου ἔξεις οὕτως εἰπεῖν καὶ περὶ τῶν ἀλλων; Ἐρμ. Πάνυ γε. Σωκ. Ἐγειρε δὴ καὶ περὶ δινόματος οὕτως εἰπεῖν, ὅργάνῳ δινέτετρῳ δινόματι δινομάζοντες τι ποιεῦμεν; Ἐρμ. Οὐκ ἔχω λέγειν. Σωκ. Ἀρ' οὖν διδάσκομέν τι ἀλλήλους, καὶ τὰ πράγματα διακρίνομεν, ή ἔχει; Ἐρμ. Πάνυ γε.

§ 8. Σωκ. Ὄνομα ἄρα διδασκαλικόν τι ἐστιν ὅργανον καὶ διακριτικὸν τῆς οὐσίας, ὥσπερ κερκίς ὑφάσματος. Ἐρμ. Ναὶ. Σωκ. Υφαντικὸν δέ γε ἡ κερκίς; Ἐρμ. Πᾶς δ' οὗ; Σωκ. Υφαντικὸς μὲν ἄρχ κερκίδι καλῶς χρήσεται καλῶς δ' ἐστὶν ὑφαντικῶς.<sup>2</sup> διδασκαλικὸς δὲ δινόματι καλῶς καλῶς δ' ἐστὶ διδασκαλικῶς. Ἐρμ. Ναὶ. Σωκ. Τῷ τίνος οὖν ἔργῳ ὁ ὑφάντης καλῶς χρήσεται, ὅταν τῇ κερκίδι χρῆται; Ἐρμ. Τῷ τοῦ τέκτους. Σωκ. Πᾶς δὲ τέκτων ἐστιν, ἢ ὁ τὴν τέχνην ἔχων; Ἐρμ. Ο τὴν τέχνην. Σωκ. Τῷ τίνος δὲ ἔργῳ ὁ τρυπητής καλῶς χρήσεται, ὅταν τῷ δινόματι χρῆται; Ἐρμ. Τῷ τοῦ χαλκέως. Σωκ. Ἀρ' οὖν πᾶς χαλκεὺς, ἢ ὁ τὴν τέχνην ἔχων; Ἐρμ. Ο τὴν τέχνην. Σωκ. Εἰσν. Τῷ δὲ τίνος ἔργῳ ὁ διδασκαλικὸς χρήσεται, δόται τῷ δινόματι χρῆται; Ἐρμ. Οὐδὲ τοῦτ' ἔχω<sup>3</sup>. Σωκ. Οὐδὲ τοῦτ' ἔχεις εἰπεῖν, τις παραδίδωσιν ἡμῖν τὰ ἴντερα, οἵς χρώμεθα; Ἐρμ. Οὐ δῆτα. Σωκ. Ἀρ' οὐχὶ ὁ νόμος

§ 7. 2. Ἐδει τέμνειν, ἔδει τῷ.) Ὅρος ἔγειτο δὲ παρατατ. ἐπειδὴ ἀναφέρεται εἰς τὴν πρόσθεν γενόμενον, ἔνθα τοιςτοῦτοις ἔπειται πρᾶξις πρέπει νὰ τηρηθεῖ μὲ τὴν τοῦ πράγματος φύσιν, καὶ τὰ γένοντα μὲ ἀρμόζοντα ὄργανα. — 3. Εἰ οὖν ἔργον ἔργον γε.) Διατηρητέα ἡ φύση, γένοντα μὲ τοῦ πράγματος φύσιν, οὐχ ὡς

κερκίζομαι ἐπρεπει νὰ εἴπη, οὐ τοῦτο λέγοις ἀν, ὡς κερκίζομεν;

§ 8. 2. Καλῶς δ' ἐστὶν ὑφαντικῶς.) Εἰς τὸ, καλῶς καὶ ὑφαντικῶς, ἔγγονητέον τὴν ἀπιρέμφατον, χρῆσθαι. Οτε δέ ὁ τρόπος οὗτος εἶναι συνηθίστατος ὅρχ περὶ Πολιτ. I. σελ. 339. C. Νόμ. III σελ. 697. B. ἀλλ. — 3. Οὐδὲ τοῦτ' ἔχω.) Ἐπειδὴ τοῦτη τὴν σελ. 388. B. ἀπεκρίθη, οὐκ ἔχω.

δοκεῖ σοι εἶναι ὁ παρχόμενος αὐτά; Ἐρμ. Ἔστιν. Σωκ. Νομοθέτου ἄρα ἔργῳ χρήσεται<sup>4</sup> ὁ διδασκαλεῖς, δταν δύσματι χρῆται; Ἐρμ. Δοκεῖ μοι. Σωκ. Νομοθέτης. δέ σοι δοκεῖ πᾶς εἶναι ἀνήρ, ἢ ὁ τὴν τέχνην ἔχων; Ἐρμ. Ο τὴν τέχνην. Σωκ. Οὐκ ἄρα παντες ἀνδρεῖς, ὡς Ἐρμόγενες, ὅνομα θέσθαι ἐστίν, ἀλλά τινος δυοματεργῶν. Οὗτος δὲ ἐστίν, ὡς ἔοικεν, ὁ νομοθέτης, ὃς δὴ τῶν δημιουργῶν σπανιώτερος ἐν ἀνθρώποις γίγνεται. Ἐρμ. Ἔοικεν.

¶ 9. Σωκ. Ιθι δὴ, ἐπίσκεψαι, ποῖ βλέπων ὁ νομοθέτης τὰ  
δύο μητρά τίθεται; εἰ τῶν ἔμπροσθεν δὲ ἀνάσκεψαι. Ποῖ βλέπων ὁ  
τέκτων τὴν κερκίδα ποιεῖ; ἀρὸς οὐ πρὸς τοιοῦτόν τι, ὁ πέφυκε κερ-  
κίζειν;<sup>3</sup> Ἐρρ. Πάνυ γε. Σωκ. Τι δέ; ἀν καταγή αὐτῷ ἡ κερκί-  
ποιούτι, πότερον πάλιν ποιήσει ἄλλην πρὸς τὴν κατεχυῖαν βλέ-  
πων, ή πρὸς ἐκεῖνο τὸ εἶδος, πρὸς ἅπερ καὶ ἡν κατέαξεν ἐποίει;<sup>4</sup>  
Ἐρρ. Πρὸς ἐκεῖνο, ἔμσιγε δοκεῖ. Σωκ. Οὐκοῦν ἐκεῖνο ὅπικιότατ' ἀν  
αὐτῷ ὁ ἔστι κερκίς καλέσαιμεν; Ἐρρ. Ἔμσιγε δοκεῖ. Σωκ.  
Οὐκοῦν ἐπειδὸν δέη λεπτῷ ἴματῳ ἡ παχεῖ ἡ λινῇ ἡ ἐρεῷ ἡ  
σπασίου τινὶ κερκίδα ποιεῖν, πάσας μὲν δεῖ τὸ τῆς κερκίδος ἔχειν  
εἶδος, οἷα δὲ ἐκάστῳ καλλιστη πέφυκε, ταύτην ἀποδιδόντι τὴν  
φύσιν εἰς τὸ ἔργον ἔκαστον; Ἐρρ. Ναί. Σωκ. Καὶ περὶ τῶν ἄλλων  
οἱ ἀργάνων ὁ αὐτὸς τρόπος· τὸ φύσει ἐκάστῳ πεφυκός ἀργάνων ἐ-  
ξευρόντα δεῖ ἀποδοῦντι εἰς ἐκεῖνο, ἐξ οὐ ἀν ποτῇ τὸ ἔργον, οὐ γ-  
οῖς ἀν αὐτὸς βουληθῆ<sup>5</sup>, ἀλλ' οἷον πέφυκε. Τὸ γάρ φύσει ἐκάστῳ,  
ὡς ἔοικε, τρύπανου πεφυκός εἰς τὸν σιδύρον δεῖ ἐπίστασθαι τιθέ-  
ναι. Ἐρρ. Πάνυ γε. Σωκ. Καὶ τὸν φύσει κερκίδα ἐκάστῳ πεφυ-

— 4. Νομοθέτου ἄρχα ἔργῳ χρήσεται.)  
Οὐ Πουδιανὸς Κώδι. διώρθωσεν, ὁ νομο-  
τοθέτου, ἃ τι ποικίλη γραφὴ καὶ ἐν  
§ 12. § 13. § 20. § 21. § 25. § 37.  
§ 38. 39. § 42. § 43. εὑρίσκεται εἰς  
τὰ χειρόγραφα. Ἀιλ' ἀστόχως διότι ὁ  
νόμος εἶνε ἥθος καὶ συνήθεια, ὅτε τού-  
λάχιστον ὁ Ἐρμογένης ὡμολόγησεν ἀνω-  
τέρω ὅτι τὰ ὄντα τοῦ φαίνονται ὅτι,  
νόμων καὶ ἔθετον τῶν ἔθισάντων, ἐπετέ-  
θησαν εἰς τὰ ὄντα· διὸ ἀποδιέπων ὁ  
Σωκράτης αὐτὰ ἐρωτᾷ νῦν: Ἄρ' οὐχὶ ὁ  
νόμος δοκεῖσοι εἶναι ὁ παραδός ταῦτα;  
Οὐθενὶ ἔξαγει, νομοθέτου ἄρχα ἔργῳ χρή-  
στεσι κτλ.

§ 9. 2. Ὁ πέφυκε κερκίζειν;) Ἐπταῦθε  
ώσαμτως δὲν ἔχει χώραν ὁ ὑπερσυντελε-  
κός, ἐκτὸς ἐάν τὸ, ποιεῖ, διορθώσῃς,  
ἐποιεῖ. Ἀλλ᾽ ὅλα τὰ χειρόγραφα ἔχουσι,  
ποιεῖ. — 3. Πρὸς ὅπερ καὶ ἦν κατέσκεψι  
ἐποιεῖ;) Ὁ νεῦς πρὸς ἐλεύθε τὸ εἶδος ἀ-

ποθλέπει, τὸ ὅποιον ἔκαρε καὶ ταύτην  
τὴν κερκίδα, τὴν ὁποίαν ἔθραυσε. Τοῦτο  
δὲ τὸ εἶδος εἰκότως νομίζει ἐτικαλεῖται,  
αὐτὸ δὲ ἔστι κερκίς, περὶ τῆς χρήσεως  
τοῦ ὅποίου σχῆματος ὅρ. Φαιδ. σελ.  
75. Β. Πολιτ. σελ. 597. Τὸ δὲ γοινῶς,  
ἡ ἐρίω, ἐισρθωτέον, ἡ ἐρεῦ, (ὑπάκουο-  
μένου τοῦ, ἴματίω) παραβλ. Πολιτ. σελ.  
289. Ἔρεοῦ προβλήματος ἐργαστική.

— 4. Αὐτὸς βουληθῇ.) Ἡ ἀντωνυμία, αὐτὸς, ἀναφέρειται πρὸς τὸ ἀεὶ ἀόριστον ὑποκείμενον ἐμπαριεχόμενον εἰς τὰς λέξεις, ἐξευρόντα ἀποδοῦντι, ὡς ἐν Γοργ. σελ. 469. C. E. Εὐθυδ. σελ. 273. C. Οὗτος εὑρεθέντος τούτου τοῦ οὐγάκου, οὐδὲ ὅποιον νὺν γίγαντες εἴσι ἔκκειται περιῆγμα κατάλληλον, πρέπει νὺν πράξωμεν οὕτως, διστε νὺν τὸ ἀποδεῖτον εἰς αὐτὴν τὴν Ὑπερβολήν, ἵνα τὸ θεῖον ποιήσει τὸ ἄργον, ὃχι ὅποιον αὐτὸς ιστορίθειεν, οὐδὲ ὅποιον η φύσις αὐτὴ περιέχει. —

κυρίν εἰς τὸ ξύλον. Ἐρμ. Ἐστι ταῦτα. Σωκ. Φύσει γάρ οὐ ἐκάστῳ εἶδει ὑφάσματος, ὡς ἔοικεν, ἐκάστη κερκίς, καὶ τάλλα οὕτως. Ἐρμ. Ναι. Σωκ. Ἄρ' οὖν, ὡς βέλτιστε, καὶ τὸ ἐκάστῳ φύσει πεφυκός ὄνομα τὸν νομοθέτην ἐκεῖνον εἰς τοὺς φθόγγους καὶ τὰς συλλαβὰς δεῖ ἐπίστασθαι τιθέντι, καὶ βλέποντα πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνο, ὃ ἐστιν ὅνομα, πάντα τὰ ὄνοματα ποιεῖν τε καὶ τιθεσθαι, εἰ μέλλει κύριος εἶναι ὄνομάτων Σέτης; εἰ δὲ μὴ εἰς τὰς αὗτὰς συλλαβὰς ἐκαυτος ὁ νομοθέτης τίθησιν, οὐδέν δεῖ τοῦτο ἀγνοεῖν. Οὐδέ γάρ εἰς τὸν αὐτὸν σιδηρὸν ἀπας χαλκεὺς τίθησι, τοῦ αὐτοῦ ἔνεκα ποιῶν τὸ αὐτὸν ὅργανον ἀλλ' ὅμως, ἕως ἂν τὴν αὐτὴν ιδέαν ἀποδιδῷ, ἐάν τε οὐκ ἀλλαγὴ σιδηρῷ ὅμως ὅρθως ἔχει τὸ ὅργανον, ἐάν τε ἐνθάδε, ἐάν τε ἐν βαρβάροις τις ποιῇ. Ἡ γάρ; Ἐρμ. Πάνυ γε. Σωκ. Οὐκοῦν οὗτος ἀξιώσεις καὶ τὸν νομοθέτην τόν τε ἐνθάδε καὶ τὸν ἐντοῖς βαρβάροις, ἕως ἂν τὸ τοῦ ὄνοματος εἶδος ἀποδιδῷ τὸ προστήκον ἐκάστω ἐν ὄποιαισσοῦ συλλαβαῖς, οὐδέν γειρα νομοθέτην εἶναι τὸν ἐνθάδε ή τὸν ὄπουσσυ ἄλλοθι;<sup>8</sup> Ἐρμ. Πάνυ γε.

§ 10. Σωκ. Τίς οὖν ὁ γυναικόμενος, εἰ τὸ προστήκον εἶδος κεραίδος ἐν ὄποιαισσυ ἔύλῳ κείται; ὁ ποιήσας, ὁ τέτην, ή ὁ χρησόμενος, ὁ ὑφάντης; Ἐρμ. Εἰκός μὲν μᾶλλον,<sup>2</sup> ὡς Σώκρατες, τὸν χρησόμενον. Σωκ. Τίς οὖν ὁ τῷ τοῦ λυροποιοῦ ἔργῳ χρησόμενος; ὅπ' οὐχ οὔτος, ὃς ἐπίστατο δὲν ἐργαζομένῳ κάλλιστα ἐπίστατεν καὶ εἰργασμένῳ γυστὸν εἴτ' εὖ εἰργασται εἴτε μή; Ἐρμ. Πάνυ γε. Σωκ. Τίς; Ἐρμ. Ὁ κιθαριστής. Σωκ. Τίς δὲ ὁ τῷ τοῦ

5. Ἄρ' οὖν, ὡς βέλτιστε, καὶ τὸ ἐκάστῳ.) Ο νοῦς δὲν πρέπει ἀρσαῶ βέλτιστε, καὶ τὸ φύσει περικός εἰς ἔκατον οὐ δυναμικὸν γνωρίζῃ ὁ νομοθέτης ἐκεῖνος νὰ τὸ Σέτη εἰς τὰς φωνὰς καὶ συλλαβὰς, καὶ διπλούσιαν πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνο, τὸ δύποιον εἶνε ἀρσαῶ ἔκατον του ὄνομας, νὰ πλάττῃ καὶ νὰ θέτῃ πάντα τὰ ὄνοματα, οὐδὲν μέλλη νὰ γίνει ἀληθῆς τῶν ὄνομάτων Σέτης; Δύο λοιπὸν ἀπακιτεῖται ο Σώκρατης παρὸς τοῦ πλαστουργοῦ τῶν ὄνομάτων, τὸ μὲν, νὰ πλάττῃ τὰ ὄνοματα συμφόρως πρὸς τοὺς ἄχους καὶ τὰς συλλαβὰς, διὰ νὰ παρίσταται δέσμου ἔνεστιν ἀκρεργής ή ιδίᾳ τῶν δυτῶν ψύσις· τὸ δὲ, νὰ παρέληγε μέθοδον εἰς τὴν ιδέαν τοῦ αὐτοῦ ὄνοματος. Διὸ ἐπιφέρει, αἴσιος ἀν τὸ τοῦ ὄνοματος εἶδος ἀποδιδῷ τὸ προστήκον ἐκάστῳ ἐν ὄποιαισσοῦ συλλαβαῖς. — 6. Δεῖ τοῦτο ἀγνοεῖν.) Η ἀντωνυμία, τοῦτο, δὲν ἀναρρέεται εἰς τὰς περιγραφάς, ἀλλ' ἀνήκει εἰς τὴν ἐπομένην δινοικίαν εὑτοις, πρέπει γρεῖς νὰ

μήν ἀγνοῶμεν ἐκεῖνο, τοῦτο πρέπει νὰ ἐνθυμούμεθα. — 7. Εάν τι ἐν ἄλλῳ σιδηρῷ.) Νομίζω ὅτι βέλτιον θὰ ήτον ἐάν ζυραφέ τις, έὰν καὶ ἐν ἄλλῳ σιδηρῷ διέτι οὔτως ἔχει καλῶς, καὶ τὸ πρὸ τοῦ, ὅρθως ἔχει, ἐπαναληρθεῖν, δμως. — 8. Οὐδέν χείρω νομοθέτην εἶναι.... ἄλλοθι;) Μεταβεβίημένη εἶνε ή συνθήκη τῶν λέξεων, ἐπειδὴ ἀντὶ τοῦ, οὐδέν χείρω εἶναι, ηθελε νὰ εἴπῃ, ἐπίσης ἀγαθὸν εἶναι. Επενεγκῶν δὲ μετὰ ταῦτα τὸν, οὐδέν χείρω εἶναι, καὶ ἀμελήσας τῶν προγουμένων λέξεων ἐπιφέρει αὖθις, τὸν ἐνθάδε ή τὸν ὄπουσσυ ἄλλοθι.

§ 10, 2. Εἰκός μὲν μᾶλλον.) Ἐνν. Οὐδὲν τολμῶν δικιας καταρέσκειν. ὅρ. Ερμην. πρὸς Βέγερ. σελ. 841. «Μέν, φησιν, έὰν λέγεται μὴ ἐπομένου τοῦ δὲ, η δύναται νὰ ἀνοικῇ ὁ δὲ, η παρακλητεῖται ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ λόγου, έὰν ὡς προεπι νὰ ἐπεται ὁ δὲ.» Παραδείγμ. εἰσιστε Σεριτ. σελ. 252. Δ. Πρόλιτ. I. σελ. 334. C. Ξενοφ. Λπομηνη. II. I. 9. καὶ ἀλλαχοῦ.

ναυπηγοῦ;<sup>3</sup> Ἐρμ. Κυβερνήτης. Σωκ. Τίς δὲ τῷ τοῦ ναυπηγοῦ ἔργῳ ἐπιστατήσει τὸν κάλλιστα καὶ εἰργασμένον κρίνει καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις; ἀρότος οὐχ ὅσπερ χρήσεται; Ἐρμ. Ναι. Σωκ. Λρότος οὖν οὐχ ὁ ἔρωτὴς ἐπιστάμενος οὗτός εστιν; Ἐρμ. Ηάνυ γε. Σωκ. Ο δέ σύτος καὶ ἀποκρίνεσθαι; Ἐρμ. Ναι. Σωκ. Τὸν δέ ἔρωτὸν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενον ἄλλο τι σὺ καλεῖς ἢ διαλεκτικόν; Ἐρμ. Οὔτε, ἀλλὰ τοῦτο. Σωκ. Τέκτονος μὲν ἄρα ἔργου ἔστι ποτῆσαι πηδάλιον, ἐπιστατοῦντος κυβερνήτου, εἰ μέλλει καλὸν εἶναι τὸ πηδάλιον.<sup>4</sup> Ἐρμ. Φαίνεται. Σωκ. Νομοθέτου δέ γε, ὡς ἔστιν, σύμμαχος θέσθαι. Ἐρμ. Εστι ταῦτα. Σωκ. Κινδύνευει ἄρα, ὡς Ἐρμόγενες, εἶναι οὐ φαῦλον, ὡς σὺ οἶει,<sup>5</sup> ἡ τοῦ συόματος θέστις, οὐδὲ φαῦλων ἀνδρῶν οὐδὲ τῶν ἐπιτυχόντων. Καὶ Κρατύλος ἀληθῆ λέγει,<sup>6</sup> λέγον φύσει τὰ ὄντα ματαί εἶναι τοῖς πρόγυμασι, καὶ οὐ πάντα δημιουργὸν ὄντων εἶναι, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνον τὸν ἀποβλέποντα εἰς τὸ τῇ φύσει σύμμαχον ἐκάστῳ καὶ δυνάμενον αὐτοῦ τὸ εἶδος τιθέναι εἴς τε τὰ γράμματα καὶ τὰς συλλαβαδίας. Ἐρμ. Οὐκ ἔχω, ὡς Σόκρατες, ὅπως χρὴ πρὸς ἄλλοις ἐναντιεῖσθαι. Ἰσως μέντοι οὐ ράδιόν ἔστιν οὗτος ἐξαιφνῆς πεισθῆναι, ἀλλὰ δικῶ μοι ὅδε ἀν μᾶλλον πεισθήσεσθαι σοι, εἴ μοι δεῖξεις, ἥντινα φῆς εἶναι τὴν φύσει δρθότητα ὄντων. Σωκ. Εγώ μὲν, ὡς μακάριε Ἐρμόγενες, οὐδεμίαν λέγω, ἀλλ' ἐπελάθου γε ὃν ὀλίγον πρότερον ἔλεγον, ὅτι οὐκ εἰδεῖν, ἀλλὰ σκέψοιμη μετά σου. Νῦν δέ σκοπουμένοις ἡμῖν, ἐμοὶ τε καὶ σοι, τοσοῦτον μὲν ἡδη φαινεται παρὰ τὰ πρότερα, φύσει τέ τινα δρθότητα ἔχον εἶναι τὸ δυνάμχ, καὶ οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐπιστασθαι καλῶς αὐτὸς πρόγυματι ὅπωσιν θέσθαι. Ή οὖ; Ἐρμ. Πάνυ γε.

§ 11. Σωκ. Οὐκοῦν τὸ μετὰ τοῦτο χρὴ ζητεῖν, εἶπερ ἐπιθυμεῖς εἰδέναι, ἥτις ποτὲ αὖτιν αὐτοῦ ἡ δρθότης. Ἐρμ. Ἀλλὰ μὴν ἐπιθυμῶ γε εἰδέναι. Σωκ. Σκόπει τοίνυν. Ἐρμ. Πῶς οὖν χρὴ σκοπεῖν; Σωκ. Ὁρθοτάτη μὲν τῆς σκέψεως,<sup>2</sup> ὡς ἑταῖρε, μετὰ τῶν ἐπισταμένων, χρήματα ἐκείνοις τελοῦντα καὶ χάριτας κατατίθε-

— 3. Τίς δὲ ὁ τῷ τοῦ ναυπηγοῦ;) Εὔν. χρησόμενος. — 4. Εἰ μέλλει καλὸν εἶναι τὸ πηδάλιον.) Ἐσφαλμένως ἀπέκοψά τινες τὸ ἄρθρον τό. Εἰς τὰ, Νομοθέτου δέ γε σύμμαχος, ἐπαναλειπτέον ἐκ τοῦ προηγουμένου, ποιῆσαι, διὸ τὸ ζεῦγμα τὸ, θέσθαι. — 5. Ως τὸ οἶσι.) ὄρ. § 1. — 6. Καὶ Κρατύλος ἀληθῆ λέγει.) Ἐκ τοῦ δὲ τὰ ὄντα ματαί συμφώνως μὲ τὴν φύσιν τῶν δυτῶν καὶ μὲ τὴν ιδέαν τοῦ αὐτοῦ ὄντων πρά-

πει νὰ πλατύωσιν· συνάγει οὖν ὅτι ἀληθῆς φαίνεται ἡ γυνώμη τοῦ Κρατύλου λεγούτος ὅτι δὲν προέρχονται κατ' ἀρέσκειαν, ἀλλὰ φύσει.

§ 11, 2. Ὁρθοτάτη μὲν τῆς σκέψεως.) Φράσις ἀντί, Ὁρθοτάτη μὲν ἡ σκέψις, εἰς ἣν τὸ ἐπίθετον ἐμφαντικῶτερον κεῖται. Παρατηρητέον δὲ τὰ χρήματα ἐκείνοις τελοῦντας κατατίθεμενον, διὸ σύνεσιν τινα ἡμώνταν ἀσάν νὰ ἔτον, δρθότατον μὲν ευνάψκεθαι, συστόρω μὲ

μενού. Εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ σοφισταί, οἵτινες καὶ ὁ ἀδελφός σου Καλλίας<sup>3</sup> πολλὰ τελέσας χρήματα σοφὸς δοκεῖ εἶναι. Ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐγκρατήσει τῶν πατρών, ληπτορεῖν γρὴ τὸν ἀδελφὸν καὶ δεῖσθαι αὐτοῦ διδάξαι σε τὴν ὁρθότητα περὶ τῶν τοιούτων, τὸν ἔμαθε παρὰ Πρωταγόρου. Ἐρρ. Ἀτοπος μέντος ἂν εἴη μου, ὡς Σώκρατες, ηδέστις, εἰ τὴν μὲν ἀληθείαν τὴν Πρωταγόρου ὅλως οὐκ ἀποδέχομαι, τὰ δὲ τὴν τοιαύτην ἀληθείαν ῥιγίενται ἀγαπών, ὡς του ἄξια. Σωκρ. Ἀλλά εἴ μή τι σε τοιοῦτα ὀρέσκει,<sup>4</sup> παρ' Ουρίφου γρὴ μανθάνειν καὶ παρὰ τῶν φίλων ποιητῶν. Ἐρρ. Καὶ τί λέγει, ὡς Σώκρατες, Ουρίφος περὶ δυομάτων; καὶ ποῦ; Σωκρ. Πολλαγοῦ μέχιστα δέ καὶ καλλισταὶ ἐν αἷς διαρίζει ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἃ τε οἱ ἀνθρώποι δύοματα καλοῦσι καὶ οἱ θεοί. Ή οὐκ οἵτινες αὐτὸν μέγατι καὶ θεομάτιον λέγειν ἐν τούτοις περὶ δυομάτων ὁρθότητος; δῆλον γάρ οὐδὲ δῆτι σίγε θεοί αὐτὰ καλοῦσι πρὸς ὁρθότητα, ἀπερ ἔστι φύσει δυομάτα τὸ σὺ οὐκ οἶσι; Ἐρρ. Εὖ οἶδα μὲν οὖν ἔγωγε, εἴπερ καλοῦσι, δῆτι δρῶς κακοῦσι. Ἀλλὰ ποτίκα ταῦτα λέγεις; Σωκρ. Οὐκ οἶσθι, δῆτι περὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ ἐν τῇ Τροίᾳ, οὐδὲ ἔμοι νομάχει τῷ Ηραίστῳ, ἐν Ξάνθῳ, φησι, καλέουσιν θεοῖ, ἄνδρες δὲ Σκαρμάνδρου; Ἐρρ. Ἔγωγε. Σωκρ. Τί οὖν δή; οὐκ οἵτινες τοῦτο σεμνόν τι εἶναι, γνῶντες διπή ποτὲ δρῶς ἔχει ἐκείνους τὸν ποταμὸν Ξάνθον καλεῖν μᾶλλον τὸ Σκαρμάνδρου; εἰ δὲ βούλει, περὶ τῆς ὁρνιθοῦ,<sup>5</sup> τὸν λέγει δῆτι «χαλκίδα κακλήσκει θεοί, ἄνδρες δὲ κύριοι», φαῦλον γέγετε τὸ μάθημα, δισφορὰ δρθύτερον ἔστι καλεῖσθαι χαλκίδας κυρίνθιδες τῷ αὐτῷ δρυνέω; τὸ τὴν Βατιειών<sup>6</sup> τε καὶ Μυρίνην, καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ τούτου τοῦ ποιητοῦ καὶ ἄλλων; Ἀλλὰ ταῦτα μὲν θεῶς μεῖζω ἔστιν τὸ κατέρμέτε τε καὶ σὲ<sup>7</sup> ἐξευρεῖν· ὁ δὲ Σκαρμάνδριός τε καὶ ὁ Αστυάναξ ἀνθρώπινώτερον διατιέψασθαι, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ φῆσαι, σῆφοιν δυομάτα εἶναι τῷ τοῦ Ἐκτορος υἱοῖ, τίνα ποτὲ λέγει τὴν ὁρθότητα αὐτῶν. Οἰσθι γάρ δήπου ταῦτα

ἔσυνθισταις ἀσύνταξις. — 3. Οἷς περὶ καὶ ὁ ἀδελφός σου Καλλίας.) Ἀποίογ. Σωκρ. σελ. 20. Α. »τετελέκεται [Καλλίας] χρήματα σοφισταῖς πλείω τὴν ἔμπαντες οἱ ἄλλοι.» — 4. Σὲ ταῦτα ἀρέσκει) Περὶ ταῦτας τῆς συντάξεως δρ. Γράμ. Ματθ. §. 411. 5. 2. . . . μὴ αὖ, καθὼς δηλ. πρότερον ἡ γάμη τοῦ Κορκύλου. — 5. Οὐ Ξάνθου φησι, καλέουσι.) Ιλιάδ. Γ 54. — 6. Περὶ τῆς ὁρνιθοῦ) Ιλιάδ. Ξ. 291. καλεῖσθαι χαλκίδας τῷ αὐτῷ δρυνέω, θήρουν, τῆς χαλκίδος τούτην μακροδιδόναι τῷ αὐτῷ δρυνέω. δρ. Β. — 7. Ἡ τὴν Βατιειών.) Ιλιάδ. Β. 813. παράδολ. Μάγ. Ἐπυρολ. σελ. 191. 40. Ηξ. Βατία. — 8. Η κατ-

έμε τε καὶ οὐδεί.) Όρα περὶ τούτου τοῦ γαρίου ἐκτενέστερον τὸ Μαγθίαν Γράμ. σελ. 499. οὐδὲ νοῦς ἐκείνη ἐὰν τοῦ Σκαρμάνδριου καὶ τοῦ Αστυάνακτος τὸ προστηρόταχ μᾶλλον προσβάλλει εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἔρευναν, ὡς μοὲς φαίνεται καὶ εὐκελώτερον νὰ ἀνιγνωσταμέν, τίνα ποτὲ κομίζει τὴν ὁρθότητα ἐκείνων τῶν δυτῶν, τὰ διποτὰ λέγει δῆτι ήσαν εἰς τὸν οἶνον τοῦ Ἐκτορος. Ἐπειδὴ, οὐ Σκαρμάνδριός τε καὶ ὁ Αστυάναξ, εἴδαι, τὸ τοῦ Σκαρμάνδριου τε καὶ τοῦ Αστυάνακτος, θυμός, ὡς κατωτ. Δ. τὸν Αστυάνακτος ἄρχοντας εργάζεται οὗτος κατεσθανει.

τὰ ἔπει, ἐν οἷς ἔνεστιν ἀ ἔγω λέγω. Ἐρμ. Πλάνη γε. Σωκ. Πότερον οὖν οἵσι Ουρού δρθότερον τίγεισθαι τῶν δυομάχων κεῖσθαι τῷ παιδὶ, τὸν Ἀστυάνακτα ἢ τὸν Σκαμψύδριον; Ἐρμ. Οὐκ ἔγω λέγειν.

§ 12. Σωκ. Ωδὲ δὴ σκόπει. Εἴ τις ἔροιτό σε, πότερον οἵσι δρθότερον καλεῖν τὰ δυόμαχα τοὺς φρουριμωτέρους ἢ τοὺς ἀφρονεστέρους; Ἐρμ. Δῆλον δὴ, ὅτι τοὺς φρουριμωτέρους φαίνην αὖν. Σωκ. Πότερον οὖν αἱ γυναικεῖς ἐν ταῖς πόλεσι φρουριμωτεραὶ σοι δοκοῦσιν εἶναι ἡ οἱ ἄνδρες, ως τὸ δῆλον εἰπεῖν γένος; Ἐρμ. Οἱ ἄνδρες. Σωκ. Οὐκοῦν οἵσθια, δέ; Ουρος τὸ παιδίον τὸ τοῦ Ἐκτορος ὑπὸ τῶν Τρώων φησὶ καλεῖσθαι<sup>2</sup>. Ἀστυάνακτα, Σκαμψύδριον δέ δῆλον ὅτι ὑπὸ τῶν γυναικῶν, ἐπειδὴ οἱ γε ἄνδρες αὐτὸν Ἀστυάνακτοι ἐκάλουν; Ἐρμ. Ἔσικέ γε. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ Ουρος τοὺς Τρώας σοφιωτέρους ἔγειτο ἢ τὰς γυναικας αὐτῶν; Ἐρμ. Οἴμαι ἔγωγε. Σωκ. Τὸν Λ' αστυάνακτα ἄρα δρθότερον φέτο κεῖσθαι τῷ παιδὶ ἢ τὸν Σκαμψύδριον; Ἐρμ. Φαίνεται. Σωκ. Σκοπῶμεν δὴ, διὰ τί ποτε; ἢ αὐτὸς ἡμῖν κάλλιστα ὑφηγεῖται τὸ διότι; φησὶ γάρ «Οἰς γάρ σφιν ἔρυτο<sup>3</sup> πόλιν καὶ τείγεχ μακρά». Διὰ ταῦτα δὴ, ως ἔστινεν, δρθῶς ἔχει καλεῖν τὸν τοῦ σωτῆρος υἱὸν Ἀστυάνακτα τούτου, δὲ ἔσωζεν δὲ πατήρ αὐτοῦ, ως φησιν Ουρος. Ἐρμ. Φαίνεται μοι. Σωκ. Τί δὴ ποτε; οὐ γάρ πω<sup>4</sup> αὐδὲ αὐτὸς ἔγωγε μανθάνω, ὡς Ἐρμόγενες σὺ δὲ μανθάνεις; Ἐρμ. Μὰ Δί οὐκ ἔγωγε. Σωκ. Άλλ' ἄρα, ως γαθέ, καὶ τῷ Ἐκτορὶ αὐτὸς ἔθετο τὸ δόνομα Ουρος. Ἐρμ. Τί δὴ; Σωκ. Οτι μοι δοκεῖ καὶ τοῦτο παραπλήσιόν τι εἶναι τῷ Ἀστυάνακτι, καὶ ἔστιν Ἐλληνικοῖς ταῦτα τὰ δυόμαχα.<sup>5</sup> Ο γάρ ἄναξ καὶ ὁ ἔκτωρ σγεδόν τι ταῦτὸν σημαίνει, βασιλικὰ εἶναι τὰ δυόμαχα.<sup>6</sup> Οὐ γάρ ἄν τις ἄγαξ ἦ, καὶ ἔκτωρ δῆπου ἐστὶ τούτου δῆλον γάρ, δτι κρατεῖ τε αὐτοῦ καὶ κέκτηται καὶ ἔχει αὐτό. Η οὐδέν σοι δοκῶ λέγειν, ἀλλὰ λαυθάνω καὶ ἐμματένιοι οἰόμενοι τινος ὥσπερ ἵγνους

§ 12. 2. Ὑπὸ τῶν Τρώων φησὶ καλεῖσθαι.) Ουρο. Πλιάδ. Z. 402. «τὸν Ουρορ τὸν ἔκτωρ καλέεσθε Σκαμψύδριον, αὐτὸρ δὲ οἱ ἄλλοι Ἀστυάνακτα· οἷος γάρ ἔρυτο Πλιάδ. Ἐκτωρ.» καὶ Πλ. X. 506. — 3. Οἰς γάρ σφιν ἔρυτο.) Ετυμολ. Μέγ. Α' αστυάναξ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἐκτορος οὐκ ἐστι παρὰ τὸ ἀνάσσω τὸ βασιλεύω, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀνακῶς ἔχειν τοῦ ἀστεος τὸν Ἐκτορα· καὶ ἀνακας ἐντεῦθεν τοὺς Διοσκούρους, Ἀττικούς, δτι ἐπιμεῖως αὐτοῖς ἔγρησαντο, διὰ τὴν Ἐλένην τὰς Ἀγιδνας ἐκπορθουσαντες· οὗτως ἀσιληπιάδης δὲ Μυρλιανός. — 4. Τὶ δύποτε; οὐ γάρ

πω.) Τουτέστιν τέ δύποτε διὰ ταῦτα φησιν δρθῶς ἔχειν Ουρος καλεῖν αὐτὸν Ἀστυάνακτα. — 5. Ταῦτα τὰ δυόμαχα.) Τουτέστι, τὰί πο τοῦ Ουρος ἀπεδιδόμενα εἰς τοὺς Τρώας. — 6. Βασιλικὰ εἶναι δυόμαχα.) Ταῦτα διερθαρμένως ἔχουσιν μολονότει οἱ Κώδηκες δὲν δεικνύουσιν κανένεν ἵγνος διαφθορᾶς. Αλλοι καὶ θέτουν ἀπίθανον, καθότι τὸ βασιλικὰ ἀμφότερα εἶναι τὰ δυόμαχα, προσήλθεν ἐκ τινος ιωαγγειωσαντας. — 7. Μὰ δὲ οὐ σύγε.) Εἰν. οὐδὲ δεκτές λέγειν.

έφάπτεσθαι τῆς Ὁμίρου δόξης περὶ δυομάτων ὄρθοτης; Ἐρμ.  
Μὰ Δί! οὐ σύ γε,<sup>7</sup> ὡς ἐμοὶ δοκεῖς, ἀλλὰ τοις του ἐφάπτει.

§ 13. Σωκ. Δίκαιον γέτοι ἐστιν, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, τὸν λέοντος ἔκγονου λέοντα καλεῖν, καὶ τὸν ἵππου ἔκγονου ἵππον. Οὐ τι λέγω, ἐὰν ὥσπερ τέρας γένηται ἐξ ἵππου ἀλλοτι ἢ ἵππος, ἀλλὰ ὁ ἀνὴρ τοῦ γένους ἔκγονου τὴν φύσιν, τοῦτο λέγω· ἐὰν βοὸς ἔκγονου<sup>2</sup> φύσει ἵππος παρὰ φύσιν τέκη [μόσχον], οὐ πῶλον κλητέον, ἀλλὰ μόσχον· οὐδὲ ἀνὴρ ἄνθρωπον, οἷμαι, μὴ τὸ ἄνθρωπον ἔκγονου γένηται, ἀλλὰ ἐὰν τὸ ἔκγονον, ἄνθρωπος κλητέος. Καὶ τὰ δένδρα ὄστρακτως καὶ ταῦλα ἀπαγτα. Ηἱ οὐ ξυνδικεῖ; Ἐρμ. Ξυνδικεῖ. Σωκ. Καλῶς λέγεις φύλαξτε γάρ με, μὴ πῃ παρακρούσωμαί σε.<sup>3</sup> Κατὰ γάρ τὸν αὐτὸν λόγον κανὸν ἐκ βασιλέως γίγνηται τι ἔκγονον, βασιλεὺς κλητέος. Εἰ δὲ ἐν ἑτέραις συλλαβαῖς ἢ ἐν ἑτέραις τὸ αὐτὸν σημαίνει, οὐδὲν πρᾶγμα. Οὐδὲ εἰ πρόσκειται τι γράμμα ἢ ἀφήρηται, οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο, εἴς ἀνέγκρατης ἢ ἢ οὐσία τοῦ πράγματος δηλουμένη ἐν τῷ δύναματι. Ἐρμ. Πῶς τοῦτο λέγεις; Σωκ. Οὐδέν ποικίλον, ἀλλ' ὥσπερ τῶν στοιχείων οἵσθι ὅτι<sup>4</sup> δύναματα λέγομεν, ἀλλ' οὐκ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, πλὴν τεττάρων, τοῦ ε καὶ τοῦ υ καὶ τοῦ ο καὶ τοῦ ω. Τοῖς δ' ἄλλοις φανήσετε καὶ ἀχώντοις οἵσθι ὅτι περιτιθέντες ἄλλα γράμματα λέγομεν, δύναματα ποιοῦντες. Άλλ' ἔως ἀν αὐτοῦ δηλουμένην τὴν δύναμιν ἐντιθέμεν, ὄρθως ἔχει ἐκεῖνο τὸ δύναμα καλεῖν, ὃ αὐτὸν ἡμῖν δηλώσει. Οἶνος τὸ βῆτα· δράς, ὅτι τοῦ η καὶ τοῦ τ καὶ τοῦ α προστεθέντων σύδεν ἐλύπησεν, ὥστε μὴ οὐχὶ τὴν ἐκείνου τοῦ στοιχείου φύσιν δηλῶσαι ὅλως τῷ δύναματι, οὐδὲ ἐξούλετο ὁ νομοθέτης. Οὕτως ἡπιστήθη καλῶς θέσθαι τοῖς γράμμασι τὰ δύναματα. Ἐρμ. Άληθή μοι δοκεῖς λέγειν. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ περὶ βασιλέως ὁ αὐτὸς λόγος; ἔσται γάρ ποτὲ ἐκ βασιλέως βασιλεὺς, καὶ ἐξ ἀγαθοῦ ἀγαθὸς, καὶ ἐκ καλοῦ καλός, καὶ ταῦλα πάντα οὔτως, ἐξ ἐκάστου γένους ἑτερον τοιοῦτον ἔκγονον, ἐὰν μὴ τέρας γίγνηται κλητέον δὴ ταῦτα.

§ 13. 2. Ἔὰν βοὸς ἔκγονον.) Ἐπειγηγητικαὶ τῶν ἀνωτέρων, ὥστε δὲν εἴναι ἀνάγκη τοῦ, γάρ. Ὁ δὲ νοῦς οὐδαμῶς λέγω, ἐὰν ἐξ ἵππου γεννηθῇ τέρας, τὸ ὅποιον γάρ οὐκαλλοτι παρὰ ἵππος, ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἴναι φυτικὸν τοῦ γένους κύημα, τοῦτο λέγω· ἐπειδὴ ἐὰν τὸ φυτικὸν κύημα βοὸς ἵππος παρὰ φύσιν γεννηθῇ, οὐ πῶλον κλητέον ἀλλὰ μόσχον· οὐδὲ ἐὰν ἐξ ἄνθρωπου, στοχάζομαι, δὲν γεννηθῇ τὸ κύημα ἀνθρώπινον, ἀλλὰ ἐὰν τὸ κύημα ληρθῇ φυτικὸν, ἀνθρώπος κλητέον· ἐπειδὴ τὸ, ἀλλ' ἐὰν τὸ ἔκγονον, συντομίας χάρις ἀντίτοῦ, ἀλλ' ἐὰν τὸ φύτει ἔκγονον

κεῖται. — 3. Μὴ πῃ παρακρούσωμαί σε.) Ὁρθῶς ἡ ὑποτακτ. δράς Ἐρμαν. ἐν Αριστρ. Νερ. στίχ. 489. ἀλλ. — 4. Ὡς περ τῶν στοιχείων οἵσθι ὅτι.) Ὁ νοῦς ἀλλὰ καθὼς γένερες δοτεῖ ἡμεῖς δύναμάζεμεν τὰ γράμματα μὲν δύναματα, καὶ δὲν προφέρομεν τὰ αὐτὰ γράμματα ἐκτὸς τῶν τεσσάρων ἐκείνων τοῦ ε, θ, ς, ς κτλ. Πρὸ μὲν τοῦ, ὥσπερ, ἐνν. ἀλλ' οὐτωλέγω· εἰς δὲ τὸ λέγομεν, αὐτά. — 5. Εώς ἀν αὐτοῦ δηλ.) Μεταβαίνει ἀπὸ τοῦ πληθυντ. ἀριθμοῦ πρὸς τὸν ἐντακτ. ἐπειδὴ εἰς τὸ, αὐτοῦ, ὑπακούεται, τοῦ στοιχείου εἰς δὲ ἀναφέρεται καὶ τὸ ἐπόμν. αὐτὸς.

δνόματα.<sup>6</sup> Ποικίλλειν δὲ ἔξεστι ταῖς συλλαβαῖς, τοτε δέξαι ἀν τῷ  
ἰδιωτικῷ ἔχοντι ἔτεροι εἶναι ἀλλήλων τὰ αὐτὰ ὅντα ὡσπερ ἡμῖν  
τὰ τῶν ἰατρῶν φάρμακα, χρόματιν ἢ ὁσμαῖς πεποικιλμένα, ἀλ-  
λα φαίνεται ταῦτα ὅντα, τῷ δὲ γε ἰατρῷ, ατε τὴν δύναμιν  
τῶν φρομάκων σκοπουμένῳ, τὰ αὐτὰ φαίνεται, καὶ οὐκ ἐκπλήτ-  
τεται ὑπὸ τῶν προσώντων οὗτως δὲ ἵσως καὶ ὁ ἐπιστάμενος περὶ<sup>7</sup>  
ὄνομάτων τὴν δύναμιν αὐτῶν σκοπεῖ, καὶ οὐκ ἐκπλήττεται, εἴ τι  
πρόσκειται γράμματὶ μετάκειται ἢ ἀφήροται, ἢ καὶ ἐν ἄλλοις  
παντάπασι γράμμασιν ἔστιν ἢ τοῦ δνόματος δύναμις. Ωσπερ δὲ  
νῦν δὴ ἐλέγουμεν, Αστυάναξ τε καὶ Ἐκτωρ οὐδὲν τῶν αὐτῶν γράμ-  
μάτων ἔγειρι πλὴν τοῦ τ, ἀλλ' ὅμως ταῦτα σημαίνει. Καὶ Ἀρχέ-  
πολίς γε τῷ μὲν γράμμάτων τὶ ἐπικοινωνεῖ; Οὐλοὶ δὲ ὅμως τὸ  
αὐτό· καὶ ἄλλα πολλὰ ἔστιν, ἀ οὐδὲν ἄλλ' ἢ βασιλέα σημαίνει  
καὶ ἄλλα γε αὖ στρατηγὸν, οἷον Ἀγιος καὶ Πολέμαρχος καὶ Εὐ-  
πόλεμος· καὶ ἰατρικά γε ἔτερα, Ἰατροκλῆς καὶ Ἀκεσίμβροτος·  
καὶ ἔτεροι ἀν ἵσως συγχρήσιμοι ταῖς μὲν συλλαβαῖς καὶ τοῖς  
γράμμασι διαφωνοῦντα, τῇ δὲ δυνάμει ταῦτα φθεγγόμενα. Φαί-  
νεται οὗτως, ἢ οὐ; Ἐρμ. Πάνυ μὲν οὖν· Σωκ. Τοῖς μὲν δὴ κα-  
τὰ φύσιν γιγνομένοις ταῦτα ἀποδοτέον δνόματα. Ἐρμ. Πάνυ γε.

§ 14. Σωκ. Τί δαι τοῖς παρὰ φύσιν, οἱ ἀν ἐν τέρατος εἶδει  
γένωνται; οἷον δταν ἔξ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ Θεοσεδοῦς ἀσεβῆς γέ-  
νηται, ἀρ οὐχ ὡσπερ ἐν τοῖς ἐμπροσθεν<sup>2</sup> καὶ ἵππος βοὸς ἐκγο-  
νου τέκη, οὐ τοῦ τεκόντος δῆπου εἶδει τὴν ἐπωνυμίαν ἔχειν, ἀλλὰ  
τοῦ γένους, οὐ εἴη; Ἐρμ. Πάνυ γε. Σωκ. Καὶ τῷ ἐκ τοῦ εὐσε-  
βοῦς ἄρα γενομένῳ ἀσεβεῖ τὸ τοῦ γένους ὄνομα ἀποδοτέον. Ἐρμ.  
Ἐστι ταῦτα. Σωκ. Οὐ Θεότιλον, ως ἔπεικεν, οὐδὲ Μητρίθεον οὐ-  
δὲ τῶν τοιούτων οὐδὲν, ἀλλ' ὅτι τὰνατίκα σούτοις σημαίνει, ἐσύ-  
περ τῆς δρθότητος τυγχάνῃ τὰ δνόματα. Ἐρμ. Παντός γε μάλ-  
λον, ως Σώκρατες. Σωκ. Ωσπερ γε καὶ ὁ Ὄρεστης, ως Ἐρμό-  
γενες, κινδυνεύει δρθῶς ἔχειν, εἴτε τις τύχη ἔθετο αὐτῷ τὸ ὄνομα,  
εἴτε καὶ πειπτής τις, τὸ Θηριῶδες τῆς φύσεως καὶ τὸ ἄγοιον αὐ-  
τοῦ καὶ τὸ δρεινὸν ἐνθεικύμενος τῷ δνόματι. Ἐρμ. Φαίνεται  
οὗτως, ως Σώκρατες. Σωκ. Ἐοικε δέ γε καὶ τῷ πατρὶ αὐτοῦ κα-  
τὰ φύσιν τὸ ὄνομα εἶναι. Ἐρμ. Φαίνεται. Σωκ. Κινδυνεύει γάρ

Περὶ τούτου, ὁρ. Πολιτ. III. σελ. 389. Δ.  
— 6. Κλητέου δὴ τοῦτα δνόματα.)  
Τούτιστι, τὸ ἔχονον κατὰ φύσιν τούτοις τῷ  
δνόματι κληπτέον.

§ 14. 2. Ἀρ' οὐχ ὡσπερ ἐν τοῖς  
ἐμπροσθεν.) Ο νοῦς· ἀσα δχι καθὼς ἐν  
τοῖς προκγουμάνοις, ἀρ' οὐ ὁ ἵππος πῆδες

γεννητει κύημα βοὸς, δὲν ἐπρεπε γὰρ θάλη  
τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ γεννήτορος, ἀλλὰ τοῦ  
γένους πρὸς δῆθελεν ἀνήκει; Παρελείψη  
δὲ τὸ ἔτερον μέρος τῆς ἐγγοίας· καὶ οὐτος  
τοῦ γένους δεῖ ἔχειν τὴν ἐπωνυμίαν, δι'  
ἔχειν τινὰ, δτε ὁ Σώκρατης ἔμειλε  
γὰ προσθέση, καὶ τῷ τοῦ εὐτεθοῦς κτλ.

τοιωντός τις εἶναι ὁ Ἀγαμέμνων, οῖς ἀν δόξειεν<sup>3</sup> αὐτῷ διαπονεῖσθαι καὶ καρτεροῖν, τέλος ἐπιτίθεις τοῖς δέξασι δι' ἀρετήν. Συμεῖον δ' αὐτοῦ τὸ ἐν Τροίᾳ μονὴ τοῦ πλάνθους τε καὶ καρτερίας.<sup>4</sup> Οὐτε οὖν ἀγαστὸς κατὰ τὴν ἐπιμονὴν σύτος ὁ ἀνήρ, ἐνσημαίνει τὸ δύομα ὁ Ἀγαμέμνων. Ἰσως δὲ καὶ ὁ Ἀτρεὺς δρῦῶς ἔχει. Οὐτε γάρ τοῦ Χρυσίππου αὐτῷ φόνος<sup>5</sup> καὶ ἡ πρὸς τὸν Θυέστην ὡς ὥμει διεπράττεται, πάντα ταῦτα ζητιώδη καὶ ἀτηρά πρὸς ἀρετήν τὴν τοῦ δύομος ἀνόρκτος ἐπωνυμία<sup>6</sup> σφικρὸν παρακλίνει καὶ ἐπικεκάλυπται, ὥστε μὴ πᾶτι δικλούτην φύσιν τοῦ ἀνδρός τοῖς δ' ἐπαίσουσι περὶ δύομάτων ἴκανως δηλοῖ διβύλεται ὁ Ἀτρεὺς καὶ γάρ κατὰ τὸ ἀτηρές καὶ κατὰ τὸ ἄτρεστον καὶ κατὰ τὸ ἀτηρέν, πανταχῇ δρῦῶς αὐτῷ τὸ δύομα κεῖται. Δοκεῖ δέ μοι καὶ τῷ Πέλοπι τὸ δύομος ἐμμέτρως κείσθαι σημαίνει γάρ τοῦτο τοῦνομα τὸν τὰ ἐγγύς ὄρωντα<sup>7</sup> ἀξιῶν εἶναι ταῦτας τῆς ἐπωνυμίας. Ἐρμ. Πῶς δὴ; Σωκ. Οἵου που καὶ κατ' ἐκείνου λέγεται τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῷ τοῦ Μυρτίλου φόνῳ<sup>8</sup> οὐδὲν οἶου τε γενέσθαι προνοηθῆναι οὐδὲ προτίθεν τῶν πόρρω τῶν εἰς τὸ πᾶν γένος, ὅσης αὐτὸς δυστυχίας ἐνεπίμπλη, τὸ ἐγγύς μόνυμα ὄρων<sup>9</sup> καὶ τὸ παραχρῆμα (τοῦτο δ' ἔστι πέλας) τίνικα προεθνυεῖτο λαβεῖν παντὶ τρόπῳ τὸν τῆς Ἰπποδάμειας γάμου. Τῷ δέ Ταυτάλῳ καὶ πᾶς ἀν γῆγεται τοῦνομα δρῦῶντος καὶ κατὰ φύσιν τεθῆναι, εἰ ἀληθῆ τὰ περὶ αὐτοῦ λεγόμενα.<sup>10</sup> Ἐρμ. Τὰ ποια ταῦτα; Σωκ. Α τέ που ἔτι ζῶντες

— 3. Οἷος ἀν δόξειεν.) Τὸ δέν, ἐκ χράστεως δύντε, ἀ δέν οὔτοι καὶ Φοργ. σελ. 486. Ε. εὖ οἶδ', δτι δέ μοι σὺ δρολογήσκες περὶ ὃν ἡ ἐμὴ φυχὴ δοξάζει, ταῦτ' οὐδη̄ ἔστιν αὐτὰ τ' ἀληθῆ. — 4. Σημεῖον δ' αὐτοῦ.... καρτερίας.) Διερθραμένη ἡ γραφή ἀλλὰ βέλτιον ἵσως διοσθωτέον, τοῦ πλήθους μετὰ καρτερίας, ἐξ τῆς διορθώσεως ὁ νοῦς σημεῖον δὲ τούτου τοῦ πράγματος εἶναι τοῦτο, δτι τὸ στράτευμα μετ' ἐπιμονῆς ἔμενεν ἐν Τροίᾳ. — 5. Χρυσίππου αὐτῷ φόνος.) Ὁ Χρύσιππος νῦν οὐδέ τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Δαστυόπης τὸν ὄποιον, ἐπειδὴ δὲ πατήρ ἡγάπα καθ' ὑπερβολῆν, ἡ μητριά του Ιπποδάμεια χαλεπῶς τοῦτο φέρουσα, διέταξε τοὺς οὐλοὺς τοῦ Ἀτρέως καὶ τοῦ Θυέστου νὰ τὸν φευγάσωσι. Πανσ. VI. 20 — ἀτηρά ὁ Σχολικός. δὲ Ἐρμηνευτὴς ἀλλάξτα, ὑβριστικὴ χαλεπά, κυκλά, βλαβεού. — 6. Η οὖν τοῦ δύοματος ἐπωνυμία.) Τοῦτοστι, τὸ δύομα ὁ ἐπωνυμάζεται. Περὶ τοῦ, ἐπαίσουσι περὶ δύομάτων, δρ. Ιωσ. Μελ. σελ. 289. — 7. Τὸν τὰ ἐγγύς δρῶντα.) Ὁ νοῦς, δὲ εἰς τὸν τὰ πλησίον μένουν βλέποντας

(καὶ μὴ διακρίνοντα τὰ πόρρω) ἀρμόδεις τούτο τὸ δύομα. — 8. Ἐν τῷ τοῦ Μυρτίλου ρόνῳ.) Ὁ Πέλωψ δτε ποτὲ τοῦ ζητῆσκι ὄδωρε ἔνεκα κατέβη ἐκ τοῦ ἀρμάτου καὶ ἀπεμακρύνθη ὀλίγον, ἡ Ιπποδάμεια ἐπρεσπάθησε νὰ ἐκκένη εἰς ἀθεμίστους ἔρωτας τὸν ἡνίοχον Μυρτίλον. Ὁστις μὴ θελήσας νὰ ἐκτελέσῃ τὴν θέλησίν της, κατεγράψη ὑπὲντης πρὸς τὸν Πέλωπα, ὡς ἀπόπειρα ποιήσας νὰ τὴν βιάσῃ, καὶ διὰ τοῦτο ἐρξίρθη εἰς τὸ πλησίον πέλαγος, κληθὲν ἐξ αὐτοῦ Μυρτώον· ἡ ὀικήγοης κείσται παρὰ Τζέτζη Λυκόρρ. στίχ. 156.

— 9. Τὸ ἐγγύς μόνον δρῶν.), Ανακολούθως ἐπιφέρεται ἡ ὄνοματος. τῆς μετχ. ὡσάννα γὰρ προηγεῖτο λέγεται που ἐκείνος ὁ ἀνήρ οὐδὲν οἶδε τε γενέσθαι κτλ. δρ. Φαιδρ. σελ. 241. Δ. — 10. Τὰ περὶ αὐτοῦ λεγόμενα.) Κοινῶς, αὐτοῦ, χειρόγο. δὲ τινα ἔχουσιν, αὐτέντη ἀναμφιθέοις εἰσηγάγειν. οἱ νομίσαντες ἀχριστοκ τὴν αἰσιατ. ἐν τοιαύτῃ συντάξει, ἀλλ' οὐκ δρῦῶς διότε παρακατέων ἐν § 33. Λέγεται καὶ αὐτὸς τοῦτο, περὶ τὸν ὁ λόγος ἔστιν. καὶ τὸ Φαίδ. σελ. 109. Β. Ξενοφ. Απομν. II. τὸ

δυστυχήματα ἐγένετο πολλά και δεινά, ὡς καὶ τέλος οὐ πατρὶς αὐτοῦ<sup>11</sup> ὅλη ἀνετράπετο, καὶ τελευτήσαντι ἐν φύσι η ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ λίθου ταλαντεῖα θαυμαστὴς ὡς σύμφωνος τῷ δυνόματι· καὶ ἀτεχνῶς ἔοικεν, ὥσπερ ἂν εἰ τις βουλόμενος ταλάντατον ὄνομάσῃ, ἀποκρυπτόμενος ὄνομάσειε καὶ εἴποι ὅντ' ἐκείνου Τάνταλον, τοιοῦτόν τι καὶ τούτῳ τὸ ὄνομα ἔοικεν ἐκπορίσαι η τύχη τῆς φήμης.<sup>12</sup> Φαίνεται δέ καὶ τῷ πατρὶ αὐτοῦ λεγομένῳ τῷ Διὶ παγκάλως τὸ ὄνομα κεῖσθαι· ἔστι δὲ οὖ δάδιον κατανοῆσαι· ἀτεχνῶς γάρ ἐστιν σίου λόγος τὸ τοῦ Διὸς ὄνομα· διελθυτες δὲ αὐτὸ διγῇ οἱ μὲν τῷ ἑτέρῳ μέρει, οἱ δὲ τῷ ἑτέρῳ χρώμεθα· οἱ μὲν γὰρ Ζῆνα, οἱ δὲ Δία καλοῦσι· συντιθέμενα δὲ εἰς ἐν<sup>13</sup> δηλοῖ τὴν φύσιν τοῦ Θεοῦ, δὴ προσήκειν φαμὲν δύνατι οἴω τε εἶναι ἀπεργάζεσθαι· οὐ γάρ ἐστιν ἡμῖν καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν, οἵστις ἐστὶν αἴτιος μᾶλλον τοῦ ζῆν η ὁ ἄρχων τε καὶ βασιλεὺς τῶν πάντων· συμβαίνει οὖν ὅρθως δύναμάζεσθαι οὗτος ὁ Θεὸς εἶναι, δι' οὐ ζῆν ἀεὶ πᾶσι τοῖς ζῶσιν ὑπάρχει· διείληπται δὲ δίχα,<sup>14</sup> ὥσπερ λέγω, ἐν δὲ τὸ ὄνομα, τῷ Διὶ καὶ Ζηνὶ τοῦτον Κρόνου υἱὸν εἶναι<sup>15</sup> ὑβριστικὸν μὲν ἀν τι δόξειεν εἶναι ὀκούσαντι ἐξαίφνης, εὔλογον δέ, μεγάλης τινὸς διανοίας ἔκγονου εἶναι τὸν Δία· κόρον γάρ σημαίνει, οὐ παῖδα, ἀλλὰ τὸ καθαρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκήρατον τοῦ νοῦ. Εστι δὲ οὗτος Οὐρανοῦ υἱὸς, ὡς λόγος· η δὲ αὖ ἐς τὸ ἄνω ὅψις καλῶς ἔχει τοῦτο τὸ ὄνομα καλεῖσθαι, οὐρανία, ὅρωσα τὰ ἄνω· οὗτον δὴ καὶ φασιν,<sup>16</sup> ὡς Ἐρμόγενες, τὸν καθαρὸν νοῦν παραγίγνεσθαι· οἱ μετεωρολόγοι, καὶ τῷ οὐρανῷ ὅρθως τὸ ὄνομα κεῖσθαι.

ἄσεβες μὲν οὐδέν ποτε περὶ τοὺς Θεοὺς  
οὐτ' εἰπόνταούτε πρόξαντα. — 11. Ὄν καὶ τέλος η πατρὶς αὐτοῦ.) Τούτεστι,  
διὰ τοῦ τέλους καὶ τῆς ἐκβάσεως τῶν  
ὅποιν ἀπασανπατρὶς αὐτοῦ κατεστρά-  
φη ἐπειδὴ τὸ τέλος, κεῖται μὲν ὡς αἰτιτ.  
ἀπόλυτος, συνδέεται δῆμοις μὲν αὐτὸ η  
γεν. ἄν. ἢ ἀδρ. β'. ἀνετράπετο, κυρίως  
ἔχει σημαίαν ἀμετάβατου, ἀλλ' ἐγταῦθα  
κεῖται παθητ. — 12. Καὶ ἀτεχνῶς ἔοι-  
κε... φήμης.) Ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὰς λέ-  
ξεις, τοιοῦτον τι καὶ τούτῳ τὸ ὄνομα ἔοι-  
κεν ἐκπορίσαι, ἐν αἷς συφηνείας χάριν  
ἐπιτρέπεται πάλιν τὸ, ἔοικε η δὲ συνά-  
φεια εἶναι αὕτη· ἔοικεν η τύχη τῆς φήμης  
τὸ ὄνομα ἐκπορίσαι τούτῳ τοιοῦτόν τι.  
οὗτον καλῶς ἔχει τὸ ἄρθρον, τὸ. — 13.  
Συντιθέμενα δὲ εἰς ἐν.) Εὐκόλως ἐννοεῖτ.  
ἐκ τῆς ἐννοίας, αὐτά. — 14. Διείληπται  
δὲ δίχα.) Ἀστεία η ἐτυμολογία τοῦ δυνό-  
ματος, δε τοις νομίζεται μὲν Δίχ, ἐκ τῆς  
προθέσεως διά· τὸ δὲ Ζῆνα, ἐκ τοῦ φῆ-  
ματος ζῆν κληθέντα, ὡσάντε πρεπεινά ηνται

μία λέξις, διαξήνα. — 15. Τοῦτον δὲ  
Κρόνου υἱὸν εἶναι.) Πρὸς συνάφειαν τῶν  
λέξεων πρέπει νὰ θέσσιμεν τὸ, εἶναι,  
μετὰ τὸ, υἱὸν λέγει δὲ, ὑβριστικὸν, διότι  
παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ο τοῦ Διὸς πατήρ  
Κρόνος ἐλογίζετο ως μία ἀρχαία πάτριος  
Θεότης, διὸ καὶ ἐστήματε πολλάκις παρ'  
αὐτοῖς, ὡς καὶ τὸ ἱαπετός, ἀπλοΐθη τινὲς  
καὶ μεμωραμένον γέροντα· δρ. ἐν Εὐ-  
θυδ. σελ. 287. B. Ο δὲ Σωκράτης νομί-  
ζει δὲ τὸ Ζεὺς εἶναι υἱὸς ἐξόχου τινὸς  
νοὸς, διὸ καὶ τοῦ Κρόνου τὸ ὄνομα  
ἀστείως ἐξηγεῖ λέγων, δτι σημαίνει ἐκείν-  
η τὸ καθαρὸν καὶ ἀκήρατον τοῦ νοῦ  
δρ. Μέγ. ἐτυμολ. λέξ. Κρόνος· «ο Κρόνος  
τῆς νοερᾶς ζωῆς ἔστι δοτήρ, κόρος διν τοῦ  
νοῦ, μᾶλλον δὲ κορδὸς νοῦς καὶ καθαρός.» — 16. Οὐεν δὴ καὶ φασιν.) Ο νοῦς ἐκ  
τῆς ὄποιας (τῶν ὑψηλῶν εἴτε τῶν οὐρα-  
νίων πραγμάτων) θεωρίας, οἱ μετεωρο-  
λόγοι (οἱ περὶ τῶν ὑψηλῶν πραγμάτων  
πραγματευόμενοι) βεβαιοῦσι προτέτι,